
IN 'T ZOETE GENOT

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels
Baandries 5
3583 PAAL
Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels
Wijnpeerstraat 7
9820 MERELBEKE
Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

IN 'T ZOETE GENOT

Blijspel in vier bedrijven

door

René Gybels

2001 – herziene uitgave 2010

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be

annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

KORTE INHOUD

Het verhaal speelt zich af in de receptie, tevens bar - restaurant van een hotel.

Leo leeft in een droomwereld en neemt zijn fantasie voor werkelijkheid. Hij wordt hierin bijgetreden door mister Jacob, een opgezet varkenshoofd dat boven de balie hangt, waarmee hij veelvuldig converseert en dat hem uiteraard nooit tegenspreekt. Samen met zijn veel jongere echtgenote runt hij een deftig hotel-restaurant voor gewone doodnormale mensen. Runnen? Nu ja, er komt wel geen kat over de vloer zodat Leo er vast van overtuigd geraakt dat gewone doodnormale mensen een uitstervend ras vormen. Moet men de dag van vandaag niet een beetje abnormaal doen om nog normaal te doen?

Om zijn zaak nieuw leven in te blazen besluit Leo, zeer tegen de goesting van zijn vrouwtje, een ander soort cliënteel te benaderen en maakt van zijn hotel prompt een rendez-vous huis. Hierbij droomt hij hardop van rijke klanten die voor een slippertje bij hem een kamer zullen boeken en het geld laten rollen. Om eenzame klanten te verwennen haalt Leo een lokvogel in huis die, omwille van besparingsmaatregelen, zowel voor man als vrouw moet kunnen doorgaan naargelang het cliënteel dat zich aanbiedt. Ook een straatmuzikant, die voor wat afval uit de keuken het cliënteel wil vergasten op enkele romantische deuntjes, neemt zijn intrek in de zaak.

Na een kennisgeving in de krant laten de gasten niet lang op zich wachten. Helaas het is niet het soort cliënteel waarop Leo gerekend heeft. Een oude boer en een boerin, die uit nieuwsgierigheid dat modern gedoe eens van nabij willen beleven en een jonger stel dat mekaar beu is, hebben via de krant een afspraakje gemaakt met een andere partner en komen, zonder dat ze het van elkaar weten, in “ In ’t Zoete Genot” terecht. En dan is er nog een eigenaardig meneertje, dat als een grijze muis haast onopgemerkt doorheen de gebeurtenissen ronddwaalt maar alles ziet, alles hoort en alles in het honderd stuurt. En wanneer agenten van de zedenpolitie undercover op bezoek komen om Leo in de val te lokken en de muzikant een hoofdinspecteur van de politie blijkt te zijn, spat de wereld, die Leo in al zijn fantasie heeft gedroomd, als een zeepbel uit elkaar. Gelukkig is zijn vrouwtje, die abnormaal normaal wilde doen om Leo op andere gedachten te brengen, hem trouw gebleven. Waarna Leo zich afvraagt:” Is normaal nu abnormaal of abnormaal normaal?” En heel wijselijk besluit:” Ons verstand is vast te klein om nog mee te kunnen zijn”.

Sommige namen en plaatsnamen moeten om het verhaal een herkenbaar lokaal tintje te geven eventueel aangepast worden. In de tekst wordt dit aangeduid met ***.

PERSONAGES

(5 dames – 7 heren – 1 fig.)

Leo de uitbater: ongeveer 45 jaar. Hij leeft in een droomwereld, neemt zijn fantasie voor werkelijkheid en is niet te stoppen wanneer hij zich iets in het hoofd haalt. Hij heeft goed zichtbaar een zwart snorretje, draagt steeds een zwarte smoking met wit hemd en een gekleurd, enigszins onnozel strikje. Hij maakt zichzelf lachwekkend door de overdreven ernst waarmee hij de zaken meestal verkeerd aanpakt.

Roza, zijn vrouw: 21 jaar jonger. Modern en mooi gekleed zoals het de vrouw van de baas past. Zij weet wat voor vlees zij met haar man in de kuip heeft en geeft uiteindelijk en

noodgedwongen toe aan zijn grillen. Toch poogt zij hem op haar manier zijn stommiteiten te doen inzien.

Janos, een Grieks migrant: 20 tot 40 jaar oud. Een avonturier, die liever lui dan moe is en het best aangenaam vindt in ons land te mogen verblijven. Hij spreekt gebrekkig Nederlands. Bij zijn aankomst draagt hij een donkere broek, een wit hemd met jasje en een halsketting. Als hulp in het hotel is hij gekleed als kelner met vest en strikje. Als Jeannet is hij gekleed als een vrouw van lichte zeden.

Ronnie, een gastmuzikant – politie-inspecteur: 20 tot 40 jaar. Hij is sportief gekleed en kan een instrument bespelen waarmee hij liedjes kan begeleiden. (zo mogelijk accordeon)

Lowie, een oudere boer: 60 jaar. Hij draagt een kostuum dat hem duidelijk te klein is alsof hij zijn trouwkostuum te voorschijn heeft gehaald, een oudmodisch hoedje en witte sokken die goed zichtbaar zijn onder zijn te korte broekspijpen. Hij redeneert met simpel boerenverstand en praat en gedraagt er zich naar. Bij tussenpozen schudt hij zich het bovenlichaam waarna hij enkele keren door de knieën knikt.

Melanie, de boerin: 55 à 60 jaar. Zij is slonzig gekleed met lange jas, hoofddoek en pantoffels. Zij is krom gewerkt, spreekt ruwe boerentaal en noemt de dingen bij naam alsof ze op de boerderij tegen de dieren spreekt.

Joop Konijnenburg, een Hollander * 35 à 40 jaar.** Hij is heel modern en iets te jong gekleed. Hij is heel druk, heeft veel pretentie en is een echte flierefluiter die tuk is op een avontuurtje. Zijn naam, Konijnenbrug en een zenuwtrek waarbij hij zijn neus op en neer laat wippen hebben hem de voor de hand liggende bijnaam “Konijn” bezorgd. Naargelang de omstandigheden en de plaats waar het stuk gespeeld wordt, kan Joop een andere naam en streek van herkomst worden toebedacht. In dit geval wordt zijn taal aangepast aan de streek van herkomst.

Antoinet zijn vrouw: 30 à 35 jaar. Moderne vrouw met klasse, die op zoek is naar rust en evenwicht in een nieuwe relatie.

Pierrot Incognito, een oplichter van middelbare leeftijd. Hij is een fijn meneertje, helemaal in het grijs gekleed met kostuum en hoge hoed. Hij trippelt onopvallend als een grijze muis doorheen het gebeuren maar ziet en hoort alles.

Soeur Sabine Marie, een uitgetreden kloosterzuster: 50 à 60 jaar oud, verder vernoemd als S.S.M . Zij is deftig stijf gekleed met kostuum en hoed. Zij heeft voor zichzelf uitgemaakt dat zij door haar kloosterjaren veel gemist heeft in haar leven en is vast besloten haar schade in te halen. Ze spreekt Nederlands met een Franstalige tongval zodat duidelijk is dat ze van Franse afkomst is.

Een politieagent, maximum van middelbare leeftijd. Hij komt op in burger.

Een politieagente van jongere leeftijd. Zij is opgedirkt als een vamp die zin heeft in een avontuurtje.

Een toeschouwer. Kan een dubbelrol zijn voor de agent.

Mister Jacob, het opgezette varkenshoofd: het alter ego van Leo.

Enkele acteurs spreken gebrekkig Nederlands. In de geschreven tekst wordt de in het gebrekkig Nederlands gesproken tekst zoveel mogelijk benaderd.

DECOR

Het stuk speelt zich af in de receptie, tevens bar - restaurant van een hotel. Om een onderscheid te maken tussen het onthaal en het restaurant is het aangewezen om, indien mogelijk, het podium op te bouwen in twee niveaus waarbij er een dertigtal centimeter verschil is tussen het hogere niveau (verder **het restaurant** genoemd) en het lagere niveau (**het onthaal**).

Linksvoor in het onthaal bevindt zich de balie met daarachter een doorgang. Op de balie staat een vaas met witte en rode rozen. Boven de balie hangt het opgezette hoofd van een everzwijn. Het is bevestigd met scharnieren en kan bij middel van twee koordjes heen en weer bewogen worden alsof het ‘neen’ schudt. Achter de balie hangen de sleutels van de gastenkamers.

Linksachter in het restaurant is er een doorgang naar de keuken.

In de achterwand is in het midden een brede doorgang die uitgaat op een gang die links en rechts naar de gastenkamers leidt.

Rechtsachter in het restaurant is een doorgang naar het trappenhuis langs waar eveneens de gastenkamers kunnen bereikt worden.

Rechtsvoor in het onthaal is een doorgang die als inkom dient en uitgaat op een kleine inkomhal.

Alle doorgangen zijn gedrapeerd.

Als meubilair staat rechts in het onthaal een hoeksalon met hoekzetel en salontafeltje. In het restaurant staat links en rechts een tafeltje met twee stoelen. Tegen de achterwand staat links aan de kant van de keuken een buffetkast met glazen, borden en bestek. Rechts tegen de achterwand aan de kant van het trappenhuis staat de bar: een kleine toog met daarachter een rek met flessen en glazen. Linksvoor in het restaurant maar kort bij de balie staat een plant op een staandertje.

In het onthaal hangen links en rechts aan de wand muurlampjes, die afzonderlijk kunnen bediend worden door een schakelaar achter de balie. Als zij branden geven ze rood licht. Samen met het rode licht wordt met gekleurde spots een sfeerbelichting gecreëerd voornamelijk gericht op het salonmeubilair.

In het restaurant hangen links en rechts en in de achterwand muurlampjes die afzonderlijk kunnen bediend worden door een schakelaar naast de middendoorgang. Zij geven normaal wit licht. Het wit licht duidt op een algemene belichting.

Achter de balie kan – eventueel denkbeeldig- de muziek aan – en afgezet worden. Het geheel wordt verder afgewerkt naar eigen fantasie met schilderijen, bloemen ,...

E E R S T E B E D R I J F

Eerste tafereel: Leo – Roza

(Wanneer het doek opengaat staan beide tafeltjes gedekt voor twee personen met borden, bestek en wijnglazen. Leo komt links uit de gang, voelt of zijn strikje goed zit en gaat met afgemeten passen tot aan de balie voor een gesprek met mister Jacob. Onderweg groet hij links en rechts de denkbeeldige klanten.)

LEO: Dag mevrouw... dag mijnheer. *(aan de balie)* Hello mister Jacob, het lijkt me hier behoorlijk druk. *(Leo neemt zijn neus in de hand en antwoordt zelf met het nodige geknor).* U zegt, mister jacob? *(Leo produceert op identieke wijze het nodige geknor).* Dat ik me beter met de klanten zou bezig houden? Maar daar heeft u volkomen gelijk in. Ik vraag hen meteen of alles naar wens is. *(Leo begeeft zich naar het tafeltje rechts en praat tegen een denkbeeldige dame.)* En is mevrouw tevreden over het diner? *(Leo zet zich neer en imiteert een damesstem.)* Oh jawel mijnheerrr, het is werrkelijk verrukkelijk! *(Leo staat recht en spreekt normaal.)* Dank u wel, dank u zeer. En hoe vond u het vlees, als ik vragen mag? *(Leo zit neer en imiteert.)* Oh ik keek toevallig onderrrr mijn grrroenten. En daarr lag het. *(Leo staat recht en spreekt normaal.)* Oh ja? Natuurlijk, dat doet mij plezier. Nog een smakelijk eten mevrouw. *(Leo zit neer en imiteert.)* Dank u wel, mijnheerrr. *(Leo begeeft zich naar het tafeltje links en spreekt tegen een denkbeeldige heer.)* En mijnheer, is alles in orde? *(Leo zet zich neer, trekt een gezicht waaruit blijkt dat alles niet in orde is en imiteert een stem waaruit afkeuring blijkt.)* Mmmmmmmmm. *(Leo staat recht.)* Zijn het de groenten? Ze zijn nochtans vers van de groenmarkt. *(Leo zet zich neer en imiteert 'kan zijn').* Mmmmmmmmm. *(Leo staat recht.)* Of is het vlees niet naar wens? Het is nochtans van het malste stuk uit de lende. *(Leo zit neer en imiteert 'mij maak je niks wijs')* Mmmmmmmmm. *(Leo staat recht.)* Of is de wijn niet naar smaak? Een Chateau Neuf du Pape, mijnheer met een zacht aroma en een fruitige afsmak. *(Leo zet zich neer, neemt het wijnglas in de hand, ruikt eraan, doet of hij drinkt en zegt waarderend.)* Mmmmmmmmm. *(Leo staat recht.)* Heerlijk nietwaar, ik was er zeker van. En wat het eten betreft zal ik de kok op de hoogte brengen van uw... hoe zal ik het zeggen... toch wel een klein ongenoegen misschien. *(Leo wendt zich af.)* Verwaande snob? Heeft natuurlijk nog nooit iets fatsoenlijk te vreten gekregen en maakt zich hier druk met het heerlijkste voedsel op zijn bord.

ROZA: *(roept vanuit de keuken)* Leeeeeooooo!!!

LEO: *(zingt)* Le.e.e.ooo! Als ze me zoekt roept ze altijd zo.ooo!

ROZA: Leeeeeooooo!!!!

LEO: Jaaa...aaa!!!

ROZA: Kom eens helpen!

LEO: Geen tijd!

ROZA: *(komt uit de keuken)* En ge staat hier te niksen.

LEO: Niks te niksen.*(plechtig)* Ik onderhield mij met ons geacht cliënteel in deze sfeervolle dining-room.

ROZA: *(minachtend)* Ons geacht cliënteel in deze sfeervolle dining-room? Maar mijne brave man, ik zie geen mens in deze sfeervolle dining-room.

LEO: *(komt tot bij Roza)* Laat uw verbeelding werken milady. Dan kunt ge ze zien. *(in een soort trance)* Daar en daar en daar. Fine gentlemen und schöne fraulein, sjiek uitgedoste heren avec des dames bien maquillées. Ze verheugen zich in een gezellige ambiance en genieten met volle teugen van onze alom gekende gastronomische specialiteiten. Dit is hier 'the place to be'. Ik zie het voor mijn geest zoals het allemaal zou moeten zijn.

ROZA: Zou moeten zijn. Maar in werkelijkheid is hier al weken geen kat te zien.

LEO: En dat zal veranderen. Binnenkort is het hier alle dagen katerstijd.

ROZA: Als ge zelf begint te janken.

LEO: Ik moet daarvoor zelf niet janken. Ik laat mijn hersenen werken.

ROZA: Hebt ge die ook al? Ik vraag mij af waar die zitten.

LEO: *(tikt tegen zijn hoofd)* Hierzo zitten die. In mijne bol zitten die.

ROZA: In uwe bol? Maar mijne lieve Leo, uwe bol is zo hol is een leeg conservenblik.

LEO: Nee mijn liefste Roosje, mijne bol zit zo vol als een overkokende pensenketel.

ROZA: Een pensenketel? Dat kan. Daar zitten ook geen hersenen in.

LEO: *(tikt opnieuw tegen zijn hoofd)* In deze pensenketel wel. Die zit propvol met hersenen die lumineuze ideeën produceren om dit hotel uit zijn voegen te doen barsten.

ROZA: Nu snap ik het: alles plat tegen de grond. Ge laat een bulldozer komen.

LEO: Niks plat tegen de grond. Ik laat iets heel anders komen. Ge gaat verschieten.

ROZA: Dat kan niet. Niet meer sinds ik met u getrouwd ben.

LEO: Maar deze keer wel. Luister vrouwtje. Wij hebben hier een hotel voor mensen, die volgens de normen waarmee wij zijn grootgebracht, allemaal deftige normaal gehuwde mensen zijn.

ROZA: Maar geen enkele van die deftige normaal gehuwde mensen zet hier een voet over de vloer.

LEO: En hoe zou dat komen, denkt ge?

ROZA: Ik zou het bij God en al zijn heiligen niet weten.

LEO: Ik wel. Omdat volgens onze normen die deftig normaal gehuwde mensen een uitstervend ras vormen.

ROZA: Gij vangt gij.

LEO: Tot ik beet heb. Weet ge, mensen zoals gij en ik, een man en een vrouw, die al bijna vijf jaar getrouwd zijn, en met mekaar nog wel, wij worden rariteiten. Als ge de dag van vandaag normaal doet, doet ge niet normaal maar abnormaal. Want ge moet abnormaal doen om normaal te doen. Verstaat ge dat?

ROZA: Nee! En ik wil dat ook niet verstaan. Wij blijven maar beter rariteiten.

LEO: Maar ze zullen ons met de vinger wijzen. Daar zie, vijf jaar getrouwd en nog niet gescheiden. En dan doen ze zo zie. Met datzelfde vingertje tikken ze tegen hun verstand.

ROZA: Dat kan niet.

LEO: Waarom niet?

ROZA: Omdat die 'zo doen' geen verstand hebben.

LEO: Dat zegt gij. Maar verstand hebben nu of verstand hebben vroeger dat is iets heel anders. Tegenwoordig wisselen ze van partner zoals wij van ondergoed.

ROZA: Maar waarom zijn ze zo nieuwsgezind?

LEO: Omdat aan de andere kant van de wei het gras altijd groener is. En omdat verandering van spijs doet eten.

ROZA: Ze moesten er een indigestie aan overhouden.

LEO: Maar ge moogt ze dat niet kwalijk nemen. Want pas op hé. De mensen waar ik het nu over heb doen nog het minst abnormaal om normaal te doen. Daar zijn nog straffere soorten.

ROZA: Zoals?

LEO: Koppels die trouwen om te kunnen scheiden. En dan een groot scheidingsfeest geven. En al de genodigden op het trouwfeest zijn dan terug van de partij.

ROZA: Om hun huwelijkscadeau terug te halen.

LEO: Nee zotteke, om een nieuw cadeau te brengen. Want er zijn dan twee partijen die zich moeten instellen.

ROZA: Van mij mogen ze het allemaal hebben. Ze staan er dan toch ferm alleen voor.

LEO: Voor zolang het duurt. Want voor ge het weet trouwen ze opnieuw. En als het even kan, terug met elkaar.

ROZA: (*zet zich neer in de zetel*) Leo als ik dat zo allemaal hoor is de wereld een echt zottekesspel.

LEO: En hoe zotter de gek is, hoe minder hij vrek is. En daar moeten wij op inspelen om dit hotel, dat op sterven na dood is, nieuw leven in te blazen.

ROZA: Ik zou niet weten hoe.

LEO: Dan ga ik u dat vertellen. (*Leo zet zich naast Roza.*) Luister milady. De man of de vrouw, die abnormaal wil doen om normaal te doen en dus wil scheiden, zoekt een reden. En die reden is meestal een slippertje.

ROZA: Wat hebben wij daarmee te maken?

LEO: Ze moeten toch ergens terecht kunnen. En liefst in een hotel, een slippershotel.

ROZA: En dat is hier bij ons?

LEO: Dat zou toch kunnen.

ROZA: Nee, dat kan niet. Ik wil dat niet. Dat is tegen de goede zeden.

LEO: Tegen de oude goede zeden. Maar de moderne goede zeden zijn veel ruimer en afhankelijk van persoon tot persoon. (*Leo staat recht.*) Jan met de pet, die vrouw en kind in de kou laat staan, die wordt nog met de vinger gewezen. Maar van gekende zangers, filmsterren, topsporters, politici, ministers, presidenten en zelfs koningen vindt men dat heel normaal. Niemand neemt daar aanstoot aan. Ze worden gevierd en op handen gedragen en met grote plechtigheid ontvangen, sommige zelfs door de paus. En zeg nu zelf, moeten wij katholieker zijn dan de heilige vader himself? Nee toch. Laat ze maar komen, de zogezegde high society, de malcontente nieuwsgezinde rijkaards. Wij zullen ze verwennen terwijl zij onze beurs spijsen.

ROZA: Ik zie dat toch niet zitten.

LEO: Dan zal ik uw oogjes eens opendoen. Ik heb alles al tot in de kleinste puntjes uitgekiend. Ten eerste, wij veranderen de naam van ons hotel. In plaats van “Hof ter Linden”, de linden zijn toch al lang gekapt, heet dit hotel van nu “In ’t Zoete Genot”.

ROZA: “In ’t Zoete Genot”. (*Roza staat recht*) Hoe komt ge daarbij?

LEO: Ge hebt toch wel een beetje verbeelding hé schat.

ROZA: (*smalend*) Maar hier heb ik wel heel veel verbeelding voor nodig hé schat.

LEO: En dan bedenken we nog een paar slogans om de mensen nieuwsgierig te maken zoals: “Wie het zoet genot wil smaken, komt bij ons een slipper maken”. Ofwel ... euh... “Slippen in ’t Zoet Genot....

ROZA: ...is veiliger dan in eigen kot.”

LEO: Ge begint het te snappen.

ROZA: Ofwel: “Iedere vieze oude zot, slippert in “Het Zoet Genot”

LEO: We mogen niet te nauw kijken. Iedere man, die hier discreet een rendez-vous versiert met een vrouw, wil stoeffen met zijn geld en kijkt op geen fles champagne min of meer. En discretie laat zich graag betalen. Maar om een maximaal rendement te halen moet de eenzame man hier ook terecht kunnen. En daarvoor halen we een

lokvogel in huis (*Leo wordt pathetisch*) om het lege koude hart van die eenzame man te vullen met warmte en tederheid.

ROZA: En aan de eenzame vrouw wordt niet gedacht.

LEO: Toch wel, toch wel, daar wordt ook voor gezorgd.

ROZA: Dan moeten we al twee lokvogels in huis halen: een man en een vrouw. Wie gaat dat betalen?

LEO: Daarom had ik gedacht aan een heel speciaal persoon, zoiets als een biseksueel, die zowel voor man als vrouw kan doorgaan.

ROZA: Nu zijt ge helemaal op uwe kop gevallen.

LEO: Neenee, ik sta nog altijd met mijn twee voetjes op de grond. Ik heb al een bordje op de deur gehangen. “Gevraagd: Flexibele hulp m/v voor onmiddellijke indiensttreding”.

ROZA: Er kan dus ieder ogenblik zo een flexibele kwibus m/n binnenvallen? En ik weet van niks!

LEO: Beter laat dan nooit.

ROZA: Nee, beter nooit dan laat. Ge weet niet waaraan ge begint.

LEO: Toch wel. Ik heb ook al een kennisgeving in de kranten gezet. “In ’t Zoete Genot - discreet slipperhotel - adres blablabla blablabla blablabla”.

ROZA: Gij zijt helemaal blablabla. Maar trek uwe plan! (*Roza gaat naar de keuken.*)

Tweede tafereel: Leo – Janos

LEO: Amai, madame is op haar teen getrapt. (*Leo richt zich tot het everzwijn.*) Wat vindt gij ervan, mister Jacob? (*Leo maakt een lange neus en antwoordt met het nodige geknor. Janos, een Grieks migrant en kandidaat-hulp is binnengekomen.*) Dat ik gelijk heb? En dat ik moet doorzetten? (*Leo knort.*) Denkt ge dat het zal lukken?

JANOS: (*imiteert Leo achter diens rug*) Knorknorknor.

(*Leo kijkt verwonderd, weet niet goed wat er gebeurt en gaat enkele passen naar achter.*)

LEO: Droom ik mister Jacob? Of heb ik u werkelijk gehoord?

JANOS: (*vlakbij het oor van Leo*) Knorknorknor.

LEO: (*schrikt en draait zich om.*) Wie houdt gij voor de zot, onnozel manneke?

JANOS: Ikke mezelve meniere.

LEO: Hoezo? Ikke mezelve meniere?

JANOS: Awel! Als daar de zotte staat, houden ikke hier mezelve toch voor die zotte. *(begint onnozel te lachen.)* Plezante hé!!!

LEO: Hela astrant bazeke, let op uw woorden hé! Wie zijt gij eigenlijk?

JANOS: Ikke zijn de zeune van mijne pa.

LEO: Dat kan moeilijk anders.

JANOS: En dat was een Griekse mens die vroeger in de kolenputten van Beringen *** zijn komen travakken.

LEO: Hij was beter ginder gebleven in plaats van hier een mislukte Zorba op de wereld te zetten. En wat komt ge hier zoeken als ik dat vragen mag?

JANOS: Ikke komen namens diene plakatteke aan de deure meniere? Voor diene jobbeke van flexibele hulpeke m/v. Ikke zoeken de boss van deze hotelleke.

LEO: *(herpakt zich en wordt vriendelijker)* Gij pakt het vriend. Hij staat hier voor u: de boss van dit hotel.

KANOS: Zijn gij meniere boss?

LEO: Dat ziet ge toch zonder het te vragen.

JANOS: Ikke vragen toch liever. Want wat ge zien is niet altijd wat ge zien.

LEO: Dat is wijze praat maar deze keer totaal naast de kwestie.

JANOS: Mogen ikke toch nog éne vraagske vragen, meniere boss?

LEO: Vraag maar op, ik luister. *(hevig)* Maar gene congé voor ge begonnen zijt hé.

JANOS: Ikke er nog niet aan denken. Maar ikke willen wel vragen waarom spreken meniere boss tegen diene lelijke varkenskop?

LEO: Ik spreek toch ook tegen u.

JANOS: *(denkt even na en lacht dan onnozel)* Dat is ook ware, meniere boss. Zover hadden ikke nog niet gedacht.

LEO: Ge komt dus voor die “plakatteke aan de deure”?

JANOS: Jazeker, meniere boss, voor diene jobbeke van flexibel hulpeke m/v. Maar ikke zijn allien maar m zonne.

LEO: Zo op 't eerste zicht wel. Maar dat kan nog veranderen. En laat ons vanaf het begin heel duidelijk zijn hé beste vriend. Het gaat hier niet om een jobbeke maar om een job. En ik zoek geen hulpeke maar een hulp. Begrepen?

JANOS: Natuurlijk meniere boss. Ikke spreken van ‘jobbeke’ en ‘hulpeke’ bij manier van zeggen.

LEO: Dan hoop ik dat uw manier van werken beter is dan uw manier van ‘zeggen’. Laat eens horen: Wat kunt ge zo allemaal?

JANOS: Ikke kennen alles meniere boss, echte alles wat een serieuze mens maar kennen kunnen.

LEO: Alles? Pas op hé vriend, dat is veel zulle. En hoe heet ge?

JANOS: Janos Kanipoulos.

LEO: (*plagend*) Janos Kanipou... pelos? Zelfs dat niet? En ge zegt ge dat ge alles kunt. Leugenaar!

JANOS: (*kwaad*) Ge moeten niet het zotteke spelen met mijne name meniere boss. Mijne pa was ook niet plezant van diene ziever. En dat was éne Griekse mens die in de kolenputten van Beringen*** zijn komen travakken. En ikke zijn zijne zeune.

LEO: Met zo een naam zou ik daar niet zo zeker van zijn.

JANOS: Ikke heten Kanipoulos, meniere boss, alliene met de ‘pou’ en zonder diene ‘pe’. Diene ‘pe’ zijn alliene voor de personen met perverse gepeinzen.

LEO: Amai zeg, hoort eens aan. Ge zijt toch zeker geen kuise Suzanna? Dan zijt ge hier op ’t verkeerde adres hé makker. Hier moet ge heel flexibel zijn.

JANOS: Jamaar, dat zijn ikke zunne. Kijken maar. (*Janos begint zich in alle richtingen te buigen*)

LEO: Ook dat nog. Hij verstaat er geen fluit van. Luister Janos Kanipou... los. Tot vandaag heette dit hotel “Hof ter Linden”.

JANOS: Dat staan boven de deure meniere boss.

LEO: Juist. Maar vanaf morgen heet dit hotel “In ’t Zoete Genot”. En weet ge waarom?

JANOS: Ikke peinzen die gaste krijgen chocopasta op hunne boterhammen in de plekke van plakken worsten met look. Ikke eten toch liever die plakken worsten met look zunne.

LEO: En een uur tegen wind in stinken zeker. Vergeet het onnozelaar. Dat zoet genot heeft niks te maken met eetgenot of drinkgenot maar met seksueel genot.

JANOS: En smaken dat zoet, meniere boss? Daar kennen ikke nikske van zunne.

LEO: Dan zult ge het moeten leren. Dit hotel, tot de dag van vandaag het meest fatsoenlijke hotel van heel het land, wat zeg ik, van heel de wereld, heeft één probleem.

JANOS: Daar komen geen katten over de vloer.

LEO: Hoe weet gij dat?

JANOS: Janos kunnen dat rieken. 't Is al de middag en gene geure van verse soep of schapenvlees te bespeuren.

LEO: Ge komt mij toch niet vertellen dat ge al honger hebt?

JANOS: Janos kunnen goed eten, meniere boss. Janos hebben altijd vele grote honger.

LEO: Ge komt mij toch de oren niet van mijne kop afvreten zeker?

JANOS: Zeker niet, meniere boss, Janos vreten gene varkensoren. (*lacht*)

LEO: Zorba, let op uw woorden hé! Of ge zit hier nog niet met uw poten onder tafel.

JANOS: Janos maken maar een grappeke, meniere boss. (*lacht*) Plezante hé!

LEO: Heel plezante. Maar hou uw grappekes maar voor later. En laat mij uitspreken. Dus dit hotel trekt te weinig volk. En daarom gaan we de doelstelling een beetje ombuigen en er een slippershotel van maken. Ge weet toch wat dat is: slippers?

JANOS: Slippers? Gene gedachte van, meniere boss.

LEO: Dat is ook niet moeilijk met zo een naam, Kanipou... pelos. Allee, hoe moet ik dat stom kieken aan zijn verstand brengen wat slippers is. Luister. Ge weet toch dat er mannen en ook vrouwen zijn die soms eens even uit de bocht willen gaan.

JANOS: En veel te vele gaze geven... vroem.. vroem... vroem...

LEO: Dat heeft met gas geven niets te maken, doodrijder. Ik bedoel... mannen of vrouwen die eens een scheve schaats willen rijden.

JANOS: En op hun achterste gatte vallen!

LEO: Stommerik, hoe moet ik u dat expliceren? Ik bedoel, mannen die eens naast hun potje durven pissen.

JANOS: Die hebben zeker last van hunne prostaat, meniere boss.

LEO: 't Is om zot van te worden hé! Seffens schop ik dat onnozel Grieks schaap met zijn klikken en klakken de straat op, verdomme. Luister! Ge weet toch dat een man en een vrouw soms een afspraakje maken in 't één of 't ander hotelletje...

JANOS: Om samen een nachteke te 'kameren' omme te fikken enne te fakken?

LEO: Juist. Dat probeer ik al heel de tijd aan uw verstand te brengen.

JANOS: Maar zeggen dat dan direct zonder alle diene ziever van op scheve schaatsen uit de bochte te gaan om neffens dat potteke te pissen. Ikke zijn niet zo stom als ik eruit zie zonne.

LEO: Dat is maar goed ook. Anders was het een ramp en kon ik u niet gebruiken. Hebt ge er nu een gedacht van wat ge hier allemaal moet doen?

JANOS: Gene fluite gedacht van als meniere boss nikske expliceren.

LEO: Luister. Behalve de koppeltjes die naar hier komen voor een afspraak en die ge heel hartelijk moet onthalen en in de watten leggen, kan het gebeuren dat ook een eenzaam vrouwtje, dat geen afspraak heeft kunnen versieren, hier wat verstrooiing komt zoeken.

JANOS: (*begint aarzelend te lachen*) En dan willen meniere boss natuurlijk met alle twee de handen vrije spellen hebben.

LEO: Nee, kieke! Gij moet dat vrouwtje opvangen en een beetje verstrooien, wat entertainen, zoete broodjes bakken...

JANOS: Op Griekse wijze met zemelen en krentekes...

LEO: Zwijg! Groot bakkes! En misschien eens meegaan tot op haar kamer.

JANOS: Om hare valiezen te dragen?

LEO: Nee idioot! Om haar te laten proeven van het zoete genot.

JANOS: (*zich verkneukelend*) Dat zijn hier mijn gedacht een plezante jobbeke, meniere boss. Maar hoe moeten ik dat doen, dat proeven laten?

LEO: Oh, maar dat is niet moeilijk. Ge doet gewoon wat ze vraagt.

JANOS: Alles meniere boss? Echte alles... wat ze vragen?

LEO: Jazeker! Vlieg er maar goed in. Ge hebt toch gene schrik.

JANOS: Neenee, meniere boss, zeker niet. Janos zijn alleen een beetje bang.

LEO: Dat loopt wel los. A propos Janos, voor het cliënteel is uwe naam niet Janos maar Jean.

JANOS: Jean?

LEO: Jean!

JANOS: Jean? Waarom datte ? Dat steken dik tegen mijne goesting zonne.

LEO: Dat kan wel zijn. Maar misschien is niet iedereen ermee opgezet dat ge geen Belg zijt. Ge moet dat begrijpen.

JANOS: Ikke dat nikske begrijpen.

LEO: Maar er zijn mensen met andere meningen. En ik kan mij niet permitteren dat sommige klanten zouden wegblijven omdat...

JANOS: ... Janos een eenvoudige Griekse migrant zijn.

LEO: Zoiets ja.

JANOS: Mensen die Janos niet willen omdat Janos Janos zijn blijven beter buiten. Janos kunnen die missen als de buikepijn.

LEO: Zullen we het toch maar op Jean houden?

JANOS: Allee ja, als dat zo moeten dan moeten dat maar zo.

LEO: Voila, we beginnen overeen te komen. Maar nu zou het ook nog kunnen .. kunnen dat een eenzame man wat verstrooiing nodig heeft... en hier binnenduikelt.

JANOS: Wat voor éne ziever willen meniere boss nu weer in mijn oren toeten?

LEO: Wel... dat ge dan die eenzame man... ook wat moet opvangen... en verstrooien en... enfin ge weet wel.

JANOS: Ha neen, meniere boss, Janos zijn niet van diene kant hé. Nog in geen honderd duizend miljoene jaren niet hé. En de Jean ook niet.

LEO: Ja maar Janos, Jean is dan niet meer de Jean maar de Jeannet. Ge trekt een rokje aan en zet een pruik op. En die eenzame man denkt dat hij een lief vrouwtje opvrijt... Jeannet.

JANOS: Ikke een lieve vrouwtje? Gij kunnen meer dan een kleine stukske zwansen zonne. Nee meniere boss, ikke zeggen nee. Tegen de Jean... tegen mijne gedacht... maar ik zeggen nog ja. Maar tegen de Jeannet... over mijn dode lijk verdomme... ikke zeggen nee... nee... en nog eens nee. Ikke dat niet willen.

LEO: Als ge voor mij werkt hebt ge niks te willen. Waarom denkt ge dat op dat “plakatteke” staat: flexibel?

JANOS: Ha zo zitten diene flexibel. Als het aankomen, Janos zijn de Jean en als het pas geven Janos zijn de Jeannet. In alle gevallen Janos zijn de klos.

LEO: Ge begint het eindelijk te snappen.

JANOS: Ja maar meniere boss, de jobbeke van de Jean en de jobbeke van de Jeannet te samen, dat zijn twee jobbekes. En twee jobbekes zijn dubbele pree zonne.

LEO: Wat durft ge zeggen Zorba? Twee jobbekes? Nee, dat is nog maar een half jobbeke. Daarnaast moet ge voor mij nog werken in 't restaurant en in de bar en de bazin helpen in de keuken en in 't hotel. En dat allemaal voor éne pree! Gesnopen?

JANOS: Zijn hier ook nog éne madamme boss meniere boss?

LEO: *(nabootsend)* Natuurlijk zijn hier ook nog éne madamme boss. In ieder groot hotel zijn er toch éne meniere boss en éne madamme boss. Ik zal ze eens roepen. Dan kunt ge direct kennis maken met uw ‘madamme boss’. *(Leo gaat naar de keuken.)*

Derde tafereel: Leo – Roza – Janos

JANOS: Amai mijne frakske, twee jobbekes, twee bossen en maar éne pree. Janos jongske, ge zijn hier niet met uwe gat in de botere gevallen zonne.

(Leo en Roza komen uit de keuken.)

LEO: Voilà, daar staat hij zie, de nakomeling van Zorba de Griek.

JANOS: Zijn dat madamme boss, meniere boss?

LEO: Inderdaad Janos, dat is madamme boss.

JANOS: Amai zeg, zo ne jonge poepeke voor zo éne oude bok. Als meniere boss ooit moesten platte rijden, de Janos zullen met plezier depaneren zulle.

LEO: Uw manieren gij! En haalt u niks in uwe kop hé!

ROZA: En waarom niet?

LEO: Ja maar, wat krijgen we nu?

ROZA: Ik wil ook modern zijn. En een beetje abnormaal doen om normaal te doen.

LEO: Toch niet met een Griek zeker!

ROZA: En waarom niet? Op zijn Grieks, dat is zo eens wat anders. Nietwaar Janos?

JANOS: Zeker waar, madamme boss. Griekse mannen zijn echte mannen.

LEO: Als ge ooit ook maar éne poot durft uitsteken naar mijn vrouwtje hé Zorba, dan...

JANOS: Meniere boss moeten nikske poepers hebben. Janos grazen niet op de wei van jaloerse bokken.

LEO: Dat is u geraden ook.

JANOS: Janos weten dat zijn vele te vele gevaarlijk.

ROZA: Ik hoor het al. Met u kan ik niks aanvangen.

JANOS: Toch wel madamme boss, Janos kunnen vele voor u doen.

LEO: Dat is waar Roza, Janos is een man die alles kan, behalve één ding: Janos Kanipoupelos.

JANOS: Hij zeggen het weer. Ikke kunnen daar niet mee lachen zunne. Ikke zijn...

LEO: ... de zeune van uwe pa, een Griekse armoezaaier die indertijd in de kolenputten van Beringen*** is komen travakken.

JANOS: Just. En diene was niet plezant van diene ziever van die Belzen over onze name. Ikke heten Kanipoulos madame boss, de name zijn Janos Kanipoulos.

ROZA: En komt gij ons helpen in de zaak Janos Kanipou... los?

JANOS: Zo ne kleine beetje zeker.

LEO: ‘Ne kleine beetje’? Tegen uw botten gebonjoerd ja! Gij gaat ons heel veel helpen. Voor mij moet ge de tafels dekken en afruimen, de gasten bedienen, het restaurant stofzuigen, de glazen opblinken...

ROZA: En voor mij patatten schillen, de afwas doen, de bedden maken, de kamers schuren, de ...

JANOS: Stoppe, stoppe, stoppe! Janos kunnen niet alles doen hé. Ikke hebben maar twee handen aan mijne lijf zunne.

LEO: Dat is meer dan genoeg. Met uw linkerhand werkt ge voor meniere boss en met uw rechterhand voor madamme boss.

JANOS: Ja maar, meniere boss, als mijne linkerhand niet weten wat mijne rechterhand doen, daar komen dikke ambras van zunne.

ROZA: Ge wilt hier toch uwe buik niet volspelen zonder te werken?

JANOS: Mijne buik volspelen? Madamme boss, als ikke horen wat ikke horen, ikke vrezen dat daarvoor gene tijd zal overblijven. En dan spreken ikke nog gene bakkes over ’t werk van de Jean en de Jeannet.

LEO: Ah ja, dat is waar, de Jeannet. Vooraleer ik u definitief kan engageren moet ge mij overtuigen dat ge wel kunt doorgaan voor Jeannet. Laat eens iets zien?

JANOS: *(maakt een beweging in de richting van zijn gulp)* Wat moeten ikke laten zien, meniere boss?

LEO: Dat zeker niet, kieken! Loop zo eens van daar naar daar.

(Janos loopt van links naar rechts over het podium met een gewone mannenstap.)

JANOS: Zo meniere boss?

LEO: Nee stommerik, zo loopt de Jean. Jeannet loopt heel anders, allee gelijk een mamzelleke hé. Wat kleine pasjes... wat eleganter .. wat met uw gat draaien.

(Janos probeert opnieuw maar maakt er een echte karikatuur van.)

JANOS: Zijn dat beter meniere boss?

LEO: Nee, dat trekt op niks. Ge pitst uw billen samen nog erger of ge zit met het vliegend...

JANOS: Het zijn er niet ver vanaf, meniere boss. Ikke voelen de krampekes al komen van al diene complimenten. Zouden gij niet beter zelf demonstreren?

LEO: Allee Roza, doet gij eens voor hoe Zorba moet lopen om op een vrouwelijke Jeannet te trekken.

ROZA: Ik denk er nog niet aan. Gij zijt met die onzin begonnen.

LEO: *(roept heel luid)* Ik moet hier ook alles zelf doen hé. Maar 't is al goed hé! Let op hé! Goed kijken hé! Trek uw mortelkuipen wagenwijd open hé. Want ik doe het verdomme maar éne keer..

ROZA: Hé!.

(Leo loopt van links naar rechts over het podium. Hij wiegt met de heupen, draait met zijn achterwerk, houdt het hoofd schuin en overdrijft zo fel mogelijk om toch maar op een dame te lijken.)

JANOS: Kijken madamme boss, meniere boss zijn precies een echte Jeannet. Ikke denken hij doen beter zelf dat jobbeke.

ROZA: Hij moest eens durven. Dat is vernederend voor een man.

JANOS: En ikke dan, madamme boss, zijn ikke gene man?

ROZA: Dat heb ik niet gezegd.

LEO: *(Leo gaat geheel op in zijn vrouwenrol en spreekt met hoge stem. Hij herpakt zich, kucht en spreekt dan gewoon.)* En? Wat denkt ge ervan?

ROZA: Als Janos zo zot is als gij zal dat wel loslopen.

LEO: Kom Janos, we zullen eens gelijk repeteren.

JANOS: Ikke denken dat zijn niet nodig, meniere boss.

LEO: Gij moet niet denken, alleen maar doen. Kom op, hier brandt de lamp.

JANOS: Als dat zo voortgaan, dat lichtke zullen rappe uit zijn zonne.

Vierde tafereel: Leo – Roza – Janos – Ronnie

(Leo en Janos repeteren, zo mogelijk op de maat van aangepaste muziek, de “Jeannet-stap”. Leo loopt voorop. Janos volgt hem en tracht Leo te imiteren. Intussen draait hij naar alle kanten en werpt kushandjes naar het publiek. Wanneer Leo stopt loopt Janos pardoes tegen hem aan.)

LEO: Zie wat ge doet, kieken!

JANOS: Sorry meniere boss.

LEO: En nu gij van voor.

JANOS: Ikke van voor?

LEO: En ik van achter.

JANOS: Gij van achter. *(wil vertrekken)* Manieren houden hé meniere boss!

LEO: Ge moet niet bang zijn Zorba.

JANOS: Ikke nikske bang, alliene vele voorzichtig.

(Janos en Leo vertrekken op dezelfde wijze de andere kant op. Intussen komt een tweede kandidaat binnen. Hij draagt een muziekinstrument met zich mee.)

RONNIE: Aan 't repeteren? Welke klucht wordt er opgevoerd?

(Janos stopt bruusk zodat Leo tegen hem opbotst.)

ROZA: Komt mijnheer voor het middagmaal?

RONNIE: Nee, ik kom voor die plakkaat op de deur. Ik ben Ronnie, heel flexibel en heel alert.

ROZA: Te laat Ronnie, Janos heeft juist zijn proef afgelegd.

LEO: En hij is geslaagd.

RONNIE: Was dat de proef om aangenomen te worden? Maar dat kan ik ook, kijk maar.
(Ronnie geeft eveneens een kleine demonstratie van de Jeannet-stap.)

JANOS: Kijken meniere boss, Ronnie zijn krek een echte Jeannet. En twee Jeannetten in de zaak brengen dubbele vermaak.

LEO: Janos, ik kan geen twee Jeannetten betalen. *(tot Ronnie)* Spijtig Ronnie, maar de plaats is ingenomen.

RONNIE: Mag ik misschien af en toe iets komen spelen? Ik ben ook muzikant. En voor wat drinkgeld van de klanten en wat afval uit de keuken wil ik dat wel doen.

ROZA: Kunt ge heel romantisch spelen Ronnie?

RONNIE: Romantisch mevrouw, zo romantisch dat de romantiek er vanaf druipt en twee harten in mekaar doet versmelten van vurige liefde.

ROZA: Dan moet ge voor ons ook eens spelen hé Leo-ke.

LEO: Wij kunnen dat gebruiken. De zaak bedoel ik.

JANOS: Hij benne binnen, de slimme sloeber.

RONNIE: Als ik voor u speel doet de romantiek zijn intrede in uw leven en in uw zaak. Voor goed, als ge dat wilt natuurlijk.

LEO: Romantiek in 't Zoete Genot, dat ontbreekt er nog aan.: amoureuze avonden, zwoele nachten, lege portemonnees en een volle schuif. Ronnie ge zijt welkom.

ROZA: We kunnen dat toch niet betalen. Ge hebt het zelf gezegd.

LEO: Hij vraagt toch geen geld, alleen wat buikvulsel uit de keuken. En afval is er altijd. We hebben kat noch hond. *(tot Ronnie)* Wilt ge misschien iets laten horen?

RONNIE: Graag. Maar mag ik eerst iets vragen?

(Ronnie en Leo zonderen zich een weinig af. Roza maakt Janos wegwijs in de keuken.)

LEO: Vraag maar op. Maar geen geld, dat hebben we afgesproken.

RONNIE: Neenee, 't is iets heel anders. Als ik het goed begrepen heb is dat jong vrouwtje... uw vrouwtje?

LEO: Dat hebt ge heel goed begrepen. En wat dan nog?

RONNIE: Hoe hebt ge dat gelapt zeg? Gij een overrijpe appel met al een dorre stengel samen in een fruitmand met zo een verse blozende vrucht.

LEO: Relaties hé Ronnie. Met de plukker op uw hand, valt de appel in uw mand.

RONNIE: En geeft dat geen problemen... dat leeftijdsverschil?

LEO: Dat zijn verdomme uw zaken niet!

RONNIE: Dat weet ik. Maar moest dat soms problemen geven... en nu ik toch in de buurt ben...ge weet het maar te zeggen hé.

LEO: Als ge daarvoor gekomen zijt, moogt ge direct afbollen.

RONNIE: Ik meen dat immers niet. Ik ben maar aan 't zwansen. Dat mag toch wel zeker?

LEO: Als ge maar niet overdrijft. Hoe zit het? Komt er nog wat van?

RONNIE: *(maakt zich klaar om te spelen,)* Wat moet ik spelen? Ge zegt het maar.

LEO: Wel, dit hotel wordt een slipperhotel. En bij een slipperhotel hoort een slipperlied. En toen heb ik dat zelf bedacht: dat slipperlied.

RONNIE: En hoe klinkt dat? Laat eens horen. *(Leo neuriet het wijsje.)* Oh dat, dat werd gezongen direct na de oorlog.

LEO: Dat kan. Maar dat was voor onze tijd. Niemand kent dat nog.

RONNIE: *(speelt)* Is het dat wat ge bedoelt?

LEO: Dat is krek wat ik bedoel. Roza en Janos, hier komen! We zullen dat samen doen.

JANOS: Ja maar, Janos kennen de botten niet van zingen niet.

LEO: Dan moet Janos de botten van zingen maar leren. Hier komen, zeg ik, zingen en meedoen.

(Ronnie speelt. Leo, Roza en Janos zingen en dansen het slipperslied.)

Het slipperslied. (muziek in bijlage)

Om het even wie ge zijt,
maak een slippertje op tijd.
Zelfs een premier
slipperde wel eens mee. Hoi!

Ook een prins uit Engeland
vond het slipperen heel plezant.
Op zijn kasteel
slipperde hij heel veel. Hoi!

Zelfs een machtig president
van dat grote continent
greep naar zijn kruis
slipperde in 't Witte Huis. Hoi!

Hoge pieten, schone schijn,
't zal dus vast geen zonde zijn.
Zeg dus niet nee
slipper maar met ons mee. Hoi!

Strofe.

*Koester je stoute dromen,
ben je niet in te tomen,
dan is 't mooi meegenomen
als je bij ons wilt komen.*

Om het even wie ge zijt,
maak een slippertje op tijd.
Zeg nooit geen nee
Slipper maar met ons mee. Hoi!

DOEK

T W E E D E B E D R I J F

Vijfde tafereel: Leo – Roza – Janos – Ronnie

(Enkele dagen later in de morgen. Er speelt Griekse muziek op de achtergrond en de sfeerverlichting brandt. Janos, gekleed als kelner en met een korte schort voorgebonden, dekt de tafels. Met een handdoek maakt hij de borden en het bestek schoon. Ondertussen danst hij op de maat van de muziek. Roza komt uit de keuken, gaat achter de balie en zet de muziek en de sfeerverlichting af.)

ROZA: Janos!

JANOS: Ja madamme boss?

ROZA: Ik loop even naar de kapper. Over een klein uurtje ben ik terug. En denk eraan dat tegen dan de patatten moeten geschild zijn en al de kamers in orde want ik verwacht gasten. En vergeet de lakens niet te verversen.

JANOS: Goed madamme boss, dat komen dik in de sacoche.

ROZA: Dat is u geraten ook. Of 't zal uwe beste dag niet zijn. *(vertrekt door de inkomhal)*

JANOS: Ikke hebben hier nog gene beste dag gekend.

LEO: *(komt uit de keuken. Hij draagt een witte sjaal over zijn zwarte smoking.)* Janos, ik ga inkopen doen. En misschien een pintje pakken. Over een klein uurtje ben ik terug. Ge weet wat er van u verwacht wordt hé. Als er een eenzame dame binnen komt is Janos de Jean. En als er een eenzame man binnenvalt is Janos de Jeannet. En als er niemand komt kunt ge wat karweitjes doen. Dan moet alles hier blinken gelijk een spiegel. En zeker de glazen. En vergeet het bestek niet. Dat kan ook een flinke poetsbeurt gebruiken.

JANOS: Goed meniere boss, dat komen dik in de sacoche. *(Janos spuwt op een stuk bestek en blinkt het op met zijn mouw.)*

LEO: Dat is u geraten ook. Of 't zal uwe beste dag niet zijn. *(vertrekt langs de inkomhal.)*

(Indien het migrantenlied gebracht wordt komt Ronnie met zijn instrument uit het trappenhuis en maakt zich klaar om te begeleiden.)

JANOS: 't Zal zeker mijne beste dag niet zijn. *(doet zijn schort af en komt naar voor.)* Als ikke doen wat meniere boss vragen, ikke kunnen niet werken voor madamme boss. En als ikke doen wat madamme boss vragen, ikke kunnen niet werken voor meniere boss. Ikke kunnen dus evengoed nikske doen. Ikke krijgen toch dik onder mijne voeten. En toch, ikke mag niet klagen. Zo slecht zijn het hier niet. Ikke mogen blij zijn in deze Belgiekske te mogen leven.

Migrantenlied. (muziek in bijlage)

Al ben ik maar een heel eenvoudig Grieks migrant,
toch houden ik heel vele van dit Belgenland.
Het leven hier bij jullie is nog niet zo slecht.
Daarom is mijne liefde voor uw land oprecht.
Ge vinden hier nog werke wat bij ons niet was,
of anders kunt ge doppen of op ziekenkas.
Want raakt ge uit de wetten van dit landeke goed wijs,
dan leeft ge in een paradijs.

Nu moeten ik nog vinden éne goeie madam.
't Is daarom dat ik naar de Zoet Genotte kwam.
Met vele kinders kopen wordt ge welgesteld.
In België verdienen vele kindergeld.
Ik daarom niet begripte dat die Belze man
altijd maar willen werken als 't ook anders kan.
Want raakt ge uit de wetten van dit landeke goed wijs,
Dan leeft ge in een paradijs.

(Janos maakt een diepe buiging, komt langzaam recht en gluurt van onder zijn wenkbrauwen glimlachend de zaal in.)

JANOS: En kinnekes maken zijn vele plezanter dan harde werken zonne. En ge worden er niet zo moe van zei mijne pa altijd. En dat was een Griekse mens die....

TOESCHOUWER: ... vroeger in de kolenputten van Beringen*** zijn komen werken.

JANOS: Da's juste verdoeme. Hoe weten gij dat? Hebben gij mijne pa gekend? Hebben gij ook in de kolenputten van Beringen*** getravakken? Nee? Nu ikke weten. Gij hebben vele uren gezeten in de wachtezaal van de medische kabinette van de controle-adviseur van de zieken mutualiteit. Mijne pa ook. "Ikke kunnen niet zo goed tegen diene slechte luchte onder in de kolenputten" zegde mijne pa altijd. "En ikke zijn niet naar diene België gekomen om alle dagen stof te vreten", zegde mijne pa altijd. En dat was een slimmerik, mijne pa. Dat was éne Griekse mens. Diene was niet onder éne Belze kieken uitgebroed zonne. "Als ikke niet meer weten wat doen, ik kunnen nog altijd éne kleine beetje werken" zegde mijne pa altijd. Ikke zal zijne goede raad maar doen, zeker. Ikke kruipen een beetje achter de balietoog en vangen nog een uiltje. 't Was gisterenavond potverdepiete ferm laat zonne.

Zesde tafereel: Leo – Janos – Lowie

(Janos verdwijnt achter de balie. Lowie, een boer van zestig jaar, komt onwennig binnen. Hij torst een zware valies die hij voor de salontafel neerzet. Hij gaat tot aan de balie en kijkt nieuwsgierig rond. Bij tussenpozen schudt hij zich het ganse lijf.)

LOWIE: Niks te zien zo te zien. (luistert aandachtig) En niks te horen zo te horen. Zal ik eens roepen? Dat zal wel mogen zeker. Vollek!!! Goed volk in huis! (Het blijft stil. Lowie keert zich met de rug naar de balie.) Zou hier nu niemand thuis zijn? (Janos is wakker geworden. Hij kijkt voorzichtig boven de balie, knort zoals hij voordien Leo zag doen en duikt weer weg. Lowie spreekt tegen de varkenskop.) Zwijgen gij. Gij

zijt dood. *(Janos knort vanachter de balie. Lowie, met de rug gekeerd naar de balie...)* Verdomme, zou dat varken echt kunnen praten? *(Janos kruipt op zijn knieën vanachter de balie zodat hij achter Lowie komt te staan en knort opnieuw. Lowie keert zich geschrokken opnieuw naar de balie terwijl Janos zich achter zijn rug verschuilt. Lowie probeert beschaafd te spreken.)* Ik verstaan u niet. Ik ben een mens en verstaan geen dierentaal. *(Janos knort vlak aan het oor van Lowie die ditmaal hevig verschrikt.)* Hela wat doet gij?

JANOS: Plezante hé.

LOWIE: Ja heel plezant. Ik verschiet mij een aap aan uw varkensmanieren.

JANOS: Meniere moeten nikske poepers hebben. Ikke zijn de Jean, de zeune van mijne pa.

LOWIE: Ik ben de Lowie.

JANOS: Wellekomme in de Zoete Genotte. Komen de Lowie voor te fikken en te fakken?

LOWIE: *(aarzelend)* 't Is te zeggen... *(schudt zich)*

JANOS: Beter nikske zeggen. Ikke durven wedden de Lowie komen een paar dagskes voor de zoete genotte.

LOWIE: Ja... ziet ge... ik voel mij wat eenzaam en...

JANOS: Potverdepiete! Zijn de Lowie een eenzame man? Dan ikke zullen direct de Jeannet roepen. Ene hele kleine korte moment zonne. *(Janos loopt af links in de gang.)*

LOWIE: Amai, wat krijgt die te pakken. Eerst speelt hij voor varken. Dan staat hij een hoop zever te verkopen. En als ik mij wil expliceren vertrekt hij gelijk een 'poephaas' op zijn achterste poten. *(Lowie gaat kijken tot vanachter.)* Waar zou die knorpot op af zijn? *(Lowie gaat terug tot aan de balie en spreekt tegen de varkenskop.)* Gij weet het ook niet zeker? Natuurlijk niet, gij zijt maar een lomp varken met een stomme snuit. *(Lowie richt zich tot het publiek)* Alhoewel een varken niet zo stom is als het eruit ziet. Daar zoudt ge van verschieten. Ik heb thuis een zeug voor de varkensweek maar gene beer. En als het moment gekomen is om te dekken moet ik met mijn zeug naar de beer van boer Vandebroek*** boven op de Venusberg***. En 't was weer zo wijd. Ik ga naar de schop, pak mijne kruiwagen, zet de sponnen erop, de zeug erin, het zeel er rond en ik krui de Venusberg op. *(Lowie rijdt met een ingebeelde kruiwagen naar de overkant van het podium.)* Bij Vandebroek zet ik mijne kruiwagen neer, de sponnen eraf, de beer uit zijn kot, de zeug van de kruiwagen, de beer op de zeug, die doet zijn werk en Vandebroek zegt: "Als ze morgen in de modder ligt is 't gelukt. Ligt ze in 't gras, komt ge terug". Ik pak mijne kruiwagen, de sponnen erop, de zeug erin, het zeel er rond en ik krui de Venusberg af terug naar mijn boerderijke. *(Lowie rijdt terug van waar hij gekomen is.)* 's Anderendaags ga ik kijken, ze ligt in 't gras. Ik ga naar de schop, pak mijne kruiwagen, de sponnen erop, de zeug erin, het zeel er rond en ik krui de Venusberg op. Bij Vandebroek zet ik mijne kruiwagen neer, de sponnen eraf, de beer uit zijn kot, de zeug van de kruiwagen, de beer op de zeug, die doet zijn werk en Vandebroek zegt: "Als ze morgen in de modder ligt is 't gelukt. Ligt ze in 't gras, komt ge terug. Ik pak mijne kruiwagen, de sponnen erop, de zeug erin, het zeel er rond en ik krui de Venusberg af, terug naar mijn boerderijke. 's Anderendaags 's morgens ga ik

kijken, ze ligt in 't gras. Ik ga naar de schop, pak mijne kruiwagen, zet de sponnen erop, de zeug erin, het zeel er rond en ik krui de Venusberg op. Bij Vandebroek zet ik mijne kruiwagen neer, de sponnen eraf, de beer uit zijn kot, de zeug van de kruiwagen, de beer op de zeug, die doet zijn werk en Vandebroek zegt:” Als ze morgen in de modder ligt is 't gelukt. Ligt ze in 't gras, komt ge terug. Ik pak mijne kruiwagen; de sponnen erop, de zeug erin, het zeel er rond en ik krui de Venusberg af, terug naar mijn boerderijke. 's Anderendaags 's morgens ga ik kijken, geen zeug te zien. Ik denk waar is die op af? Ik ga naar de schop... zit ze al gereed in de kruiwagen! En dat is echt gebeurd hé. Als ge het niet gelooft moogt ge het haar zelf gaan vragen. Als ze niet in haar kot zit gaat ge maar kijken in de schop. Dan zit ze te wachten in de kruiwagen. *(Lowie schudt zich en kijkt even rond.)* Waar blijft nu dat zotteke? Als dat hier nog lang gaat duren zal dat hier rap gedaan zijn. Wat denkt die snotneus wel. Maar 't is mijn eigen schuld. Waar ben ik aan begonnen. Ik was beter bij ons Melanie gebleven. En zij bij mij. Maar ja, madame wil eens wat anders dan gewoon boerin zijn. Ze wil eens modern doen. En ik doe maar mee. Ze wil haar eigen weg gaan. Iedereen doet dat toch. En ik doe maar mee. En zie mij hier nu staan te staan. Ik vraag mij af wat ons Melanie van plan is?

(Janos komt van links uit de gang. Tijdens de monoloog van Lowie heeft hij zich omgetoverd tot Jeannet, een aanlokkelijk meisje van lichte zeden. Zodra Janos tot bij Lowie gekomen is en hun gesprek begint, sluipt Pierrot van rechts uit de gang naar binnen. Hij gaat voorzichtig achter de bar door zodat enkel zijn hoofd zichtbaar is en gaat dan quasi onverschillig met de rug naar het tweetal een schilderij bekijken aan de wand. Hij laat wel blijken dat hij het gesprek nauwlettend volgt.)

JANOS: Dag meniere. Ikke benne de Jeannet.

LOWIE: Ik de Lowie.

JANOS: *(omhelst Lowie die tegenwerkt)* Wellekomme in de Zoete Genotte. Komen de Lowie voor te fikken en te fakken?

LOWIE: Zeg eens, begint gij nu ook al. Dat lullig manneke van daarjuist deed ook al zo raar.

JANOS: Oh de Jean! Dat zijn ne halve gare.

LOWIE: Gij hebt er nochtans veel van weg. En ge spreekt juist hetzelfde. Familie zeker?

JANOS: Neenee, 't is te zeggen ja. De Jean dat zijn.... de zeune van mijne pa.

LOWIE: Dat is dan uw broer.

JANOS: Mijn broer? Nu ge het zeggen, zo zijn dat. Daar hadden ik nog geen flauw gedacht van gedacht. En wat kunnen ikke doen voor mijne Lowie? Gij moeten maar vragen, de Jeannet doen alles.

LOWIE: Ge zou kunnen beginnen met mij in te checken. Ik wil een kamer.

JANOS: Natuurlijk? Eerst een kamerke. Romantiek tussen vier muren zijn veel intiemer. Ikke zulle vele komen bij meniere Lowie.

LOWIE: Maar niet te veel storen zulle. Ik heb hier een afspraak afgesproken met een madam Antoinet uit de gazet. (*schudt zich*)

JANOS: Met madam Antoinette uit de gazette? Zitten dat zo te zitten? Maar dan hebben de Jean verkeerd gesnappen, diene stomme bok. Ikke zulle direct diene halve gare terugroepen, zunne. (*Janos vertrekt in volle vaart links in de gang.*)

LOWIE: Daar verdomme, nu 'sjeest' ze er ook vandoor. 't Is te zien dat die lompe geit de zuster is van die stomme bok.

(*Leo komt binnen langs de inkomhal.*)

LEO: Dag meneer.

LOWIE: Ha daar zie, nog een klant. Ik dacht dat iedereen het hier afgebold was.

LEO: Afgebold?

LOWIE: Ge zou voor minder. Zo een onthaal. Eerst staat hier een rare kwiet te knorren gelijk een varken. Als ik mij wil expliceren vliegt die om zijn zuster. Als ik mij aan haar wil expliceren koerst die terug om haar broer. En zo sta ik hier nog altijd alleen te staan. Dat is hier meer het zot genot in plaats van het zoet genot.

LEO: Misschien is er sprake van een misverstand.

LOWIE: Wacht maar tot ik de baas te pakken krijg. Dan zal ik hem dat misverstand eens rap aan zijn verstand brengen.

LEO: Dat is intussen al gebeurd. Ik ben de baas.

LOWIE: Zijt gij de baas? Ik had het kunnen weten. Hier zijn geen gasten met zo een personeel. Geef die maar eens ferm onder hun voeten.

LEO: Dat zal niet mankeren. Kan ik u misschien helpen?

LOWIE: Als ge dat zou willen doen. En halfweg niet gaan lopen hé. Ik wil een kamer voor een paar dagen. Ik heb hier een afspraak afgesproken met een madam Antoinet uit de gazet. (*schudt zich*)

LEO: Ha zo, meneer komt een paar dagen intiem genieten in 't Zoet Genot. En of hij gelijk heeft. En hij heeft het precies al goed te pakken.

LOWIE: Kunt ge dat zien?

LEO: Ge kunt er moeilijk naast kijken. (*Leo schudt zich zoals Lowie dat deed en gaat achter de balie.*)

LOWIE: Oh, dat bedoelt ge. Ja ziet ge, ik ben een boer. En iedere keer als ik de tractor start gaat er zo een davering door mijn lijf. (*schudt het bovenlichaam*) En ik blijf dat doen. En vroeger reed ik met kar en paard. (*beweegt het onderlichaam op het ritme van het rijden met kar en paard*) En ik blijf dat doen.

LEO: Oh zo zit dat. Ik dacht al..... Maar mag ik u als teken van welkom een roos aanbieden?
Een rode of een witte?

LOWIE: Een witte, die komt goed van pas.

LEO: En uw naam als ik die mag weten?

LOWIE: Lowie.

LEO: Lowie wie?

LOWIE: Nee, Lowie met éne wie.

LEO: Ja maar, ik zeg niet Lowiewie maar Lowie... wie?

LOWIE: En dat is éne wie te veel.

LEO: Maar versta mij dan toch. Uw familienaam moet ik weten. En de plaats waar ge vandaan komt.

LOWIE: Van Geel***

LEO: Dus Lowie Vangeel.

LOWIE: Vanmol.***

LEO: Lowie Vangeel van Mol.

LOWIE: Vanmol van Geel.

LEO: Wat is het nu? Vanmol van Geel of Vangeel van Mol?

LOWIE: Vanmol van Geel. Allee dat denk ik toch. Want gij doet mij twijfelen met uwe zever.
(*Pierrot heeft genoeg gehoord en trekt zich geluidloos terug in het trappenhuis.*)

LEO: 't Blijft gelijk: Vangeel van Mol of Vanmol van Geel. Voor mijn part zijt ge Lowie Vanlommel*** van Kerkhoven*** of Lowie Vankerkhoven van Lommel. Als 't kind maar een naam heeft.

LOWIE: Welk kind?

LEO: 'Het' kind. In dit geval gij natuurlijk.

LOWIE: Ik ben geen kind. (*Lowie wordt stilaan kwaad.*)

LEO: Dat zeg ik ook niet.

LOWIE: Dat zegt ge wel. En dat tegen mij, een mens van zestig jaar!

LEO: Dat doet er niet toe.

LOWIE; Toe toe toe, dat doet er wel toe.

Leo: Maar neen, ik zeg dat maar bij manier van spreken. *(Leo begint ook stilaan kwaad te worden zodat het gesprek hoog oploopt.)*

LOWIE: Als ge niks beters weet zoudt ge beter zwijgen bij manier van spreken.

LEO: Ge zou beter zelf zwijgen of ik word nog zot!

LOWIE: Dat is u eigen schuld. Gij zijt begonnen met vragen stellen.

LEO: Maar ik moet u toch inchecken! Hoe kan ik dat doen als ik geen vragen mag stellen?

LOWIE: Maar als gij vragen stelt moet ik toch antwoorden! Hoe kan ik dat doen als ik moet zwijgen?

LEO: Maar ge moet niet zwijgen!

LEO: Dan moet ge dat ook niet zeggen!

LEO: Maar ik heb dat niet gezegd!

LOWIE: Nee? Nee? Ik heb het nochtans met mijn eigen oren gehoord!

LEO: Alle heiligen en engelen in den hemel, moet ik deze bittere kelk ledigen tot op de bodem.

(Janos is als Janos teruggekomen van links uit de gang.)

JANOS: Bittere kelke ledigen in de Zoete Genotte, meniere boss? Dat kunnen niet kunnen zonne. Liever lekkere pinteke pakken.

LOWIE: Daar is hij terug de halve gare ‘zeune van zijne pa’.

JANOS: En dat was een Griekse mens...

TOESCHOUWER: ... die in de kolenputten van Beringen*** zijn komen travakken!

JANOS: Horen gij dat, meniere boss? Diene mens hebben mijne pa gekend. Dat zijn straffen toebak hé. En meniere boss zijn zo rappe terug. Maar éne pinteke gepakken zeker?

LEO: *(komt vanachter de balie)* Nee, geen pinteke gepakken. En al maar goed. Wat steekt ge hier allemaal uit Zorba? Lowie Vangeel van Mol of andersom is helemaal niet te spreken over uw onthaal. Ik hoop dat ge een goede uitleg kunt verzinnen.

JANOS: Ikke nikske verzinnen. De Jean zijn verstand was een kleine beetje mis. Meneer Lowie zeggen hij zijn eenzaam en ikke lopen achter de Jeannet. Maar meneer Lowie komen niet voor de Jeannet maar voor Antoinet uit de gazet. En daarom de Jeannet lopen terug achter de Jean... en ikke vliegen vlug terug.

LEO: ‘t Is al goed. *(geeft een sleutel aan Jean)* Breng meneer Lowie naar kamer nummer drie. Daar staat zijn valies.

JANOS: O.K meniere boss. Meneer Lowie volgen maar naar kamer drie. (*Janos wil de valies opheffen maar krijgt ze niet van de grond.*) Amai mijne frakske, diene valies wegen vele te vele zwaar.

LOWIE: Gij slaphanger.

JANOS: Ikke gene slappe hanger. Maar voor deze gewicht ikke moeten passen zunne!

LEO: Wat sleurt gij allemaal mee jong?

LOWIE: Appels!

LEO EN JANOS: Appels?

LOWIE: Ik heb mij laten vertellen dat ge een voetje voor hebt bij de vrouwkes als ge een appeltje hebt voor de dorst. En daarom heb ik mijn valies maar ineens volgestopt: rapeling van onder de boom. Ze liggen daar toch maar te rotten.

JANOS: Meneer Lowie dragen beter zelf zijn appelkes voor de dorst. Mijne fors zijn daarvoor veel te slap.

LOWIE: Geef hier, prullenvent. Ge moet wat meer spek eten.

JANOS: Hebben ge dat gehoord meniere boss? Meniere Lowie zeggen ikke meer spek voor mijne bek.

LEO: Dat meneer Lowie zich met zijn eigen zaken bemoeit.

LOWIE: Gaat ge weer beginnen ja?

LEO: 't Is al goed. Ik zwijg al.

(Lowie neemt zijn valies en volgt Janos links de gang in.)

Zevende tafereel: Leo – Antoinet – Melanie – Pierrot

(Pierrot sluipt binnen van uit het trappenhuis en observeert ongezien Leo.)

LEO: *(tot mister Jacob)* Mister Jacob, wat vindt gij van Lowie Vanmol van Geel? Een rare kwistenbiebel, niet? Als zo een Charel mij moet helpen om mijne kop boven water te houden, ben ik al meer dan half verzopen. *(knort)* Ik dacht het wel. Wij verstaan mekaar. *(knort)*

(Leo gaat achter de balie en bladert in het gastenboek. Intussen zijn een oudere (Melanie) en een jongere vrouw (Antoinet), beiden met valies, kort na elkaar binnengekomen. Melanie is een krom gewerkte boerin, Antoinet een dame met duidelijk meer klasse. Pierrot trekt zich terug vooraleer de dames hem gezien hebben.)

ANTOINET: *(tot Melanie)* Wilt ge geloven dat die vent tegen dat varken praat.

MELANIE: Dat is niet abnormaal. Mijne vent spreekt ook meer tegen zijn varkens dan tegen mij.

ANTOINET: En waarom dan wel?

MELANIE: Dan is hij de slimste. En kan hij zijn gelijk halen.

ANTOINET: Dat is een goede reden. Ik zal eens vragen waarom 'hij' daar dat doet. *(beiden gaan tot aan de balie)* Mijnheer... mijnheer...

LEO: *(bemerkt de nieuwe gasten)* Ha dag dames. Wees welgekomen in 't Zoete Genot. Ik ben de heer des huizes.

ANTOINET: Mag ik u een vraagje vragen, heer des huizes?

LEO: Ja zeker, vraag maar op.

ANTOINET: Waarom spreekt de heer des huizes tegen dat varken?

LEO: U bedoelt mister Jacob?

MELANIE: Nee, zij bedoelt die varkenskop!

LEO: Ik spreek toch ook tegen u.

MELANIE: Ik heb wel gene varkenskop.

LEO: *(kijkt van de varkenskop naar het hoofd van Melanie)* Nu ge het zegt. Dat was mij nog niet opgevallen.

ANTOINET: Kunnen we een kamer boeken?

LEO: Ik zal eens kijken. *(Leo kijkt in het gastenboek. Melanie kijkt ongegeneerd van dichtbij mee zodat ze bijna met haar neus op het boek hangt. Wanneer Leo het boek dichtklapt is Melanie danig geschrokken.)* Dat zal nog net gaan. Zijn de dames samen?

MELANIE: Willen we?

ANTOINET: Ik wil liever een eigen kamer.

MELANIE: Een gezamenlijke kamer is wel beterkoop.

ANTOINET: Maar een afzonderlijke kamer is veel intiemer... en gezelliger.

MELANIE: Voor 't zoet genot wilt ge zeggen.

LEO: Zo is dat, inderdaad. Mag ik de naam asjeblief?

ANTOINET: Antoinet.

MELANIE: Melanie.

LEO: Ieder om beurt als het kan. Antoinet? Tiens, ik heb die naam nog gehoord. En hoe nog?

ANTOINET: Van Rethy***.

LEO: Van?

ANTOINET: Retie.

LEO: Mevrouwdje, ik heb u wel verstaan: Antoinet Van Rethy. Maar waar komt ge vandaan?

ANTOINET: Ik zeg het toch: van Retie.

LEO: Dus gij zijt Antoinet Van Rethy van Retie?

ANTOINET: Moet ik dat nu drie keren herhalen voor ge mij verstaat?

LEO: *(schrijft op)* Van Rethy... van Retie... 't Is precies of mijn plaat blijft hangen. En mevrouw?

MELANIE: Melanie.

LEO: Melanie wie?

MELANIE: Nee, gewoon Melanie... zonder wie.

LEO: Dat gaat hier toch niet herbeginnen zeker?

MELANIE: Herbeginnen? Melanie.

LEO: Mevrouwdje, ik moet uw familienaam weten en de plaats waar ge vandaan komt.

MELANIE: Van Geel.***

LEO: Melanie Vangeel.

MELANIE: *(corrigeert)* Vanbalen***

LEO: Melanie Vangeel Van Balen.

MELANIE: Vanbalen van Geel.

LEO: 't Is toch zeker niet waar zeker!!!!!!

MELANIE: Toch wel. Moet ge mijne pas zien?

LEO: Nee, ik moet uwe pas niet zien. Ik geloof u op uw woord. *(Leo overhandigt de sleutels).*
De piccolo komt zo dadelijk.

MELANIE: Ja maar, ik heb nog geen honger.

LEO: Ik bedoel de hoteljongen, de boy. Hij zal u dadelijk naar uw kamer begeleiden. Zet u nog even. *(Antoinet en Melanie zetten zich in de zetel. Melanie loopt heel gebukt.)*
Mevrouwdje heeft toch geen rugklachten?

MELANIE: Neenee mijnheer. Ik ben gewoon om met melkkruiken te sleuren. *(demonstreert)*
En ik blijf dat doen.

LEO: Lap, 't is van dat. Als die twee mekaar tegen het lijf lopen is 't ambras in 't Zoet Genot.

(Leo gaat naar de keuken. Pierrot komt uit het trappenhuis, gaat stilletjes aan het tafeltje vlakbij de dames zitten en verbergt zich achter de menukaart. Soms kijkt hij even over de rand om te laten merken dat hij alles afluistert.)

ANTOINET: Die baas is ook niet van de snuggerste.

MELANIE: Gij hebt dat ook al door.

ANTOINET: En of. *(even stilte)* Ge trekt er een paar dagen tussenuit?

MELANIE: Zoals ge ziet.

ANTOINET: Alleen?

MELANIE: Zoals ge ziet.

ANTOINET: Een beetje zenuwachtig?

MELANIE: Ziet ge dat?

ANTOINET: Zoals ge ziet. Gescheiden?

MELANIE: Nog niet. Maar 't kan ervan komen als 't meevalt.

ANTOINET: Als wat meevalt?

MELANIE: We proberen het een paar dagen ieder op ons eigen. Wat verandering om de sleur te doorbreken.

ANTOINET: Hoe gaat ge dat doen?

MELANIE: Ik heb hier een afspraak gemaakt met een vent uit de gazet, een jonge vent. Een oude plaat geraakt afgezaagd hé.

ANTOINET: Ik heb hier ook een afspraak gemaakt met een man uit de gazet, een oudere man. Op zo een oude plaat staat dikwijls nog schone rustgevende muziek.

MELANIE: Rustgevend? Daar ken ik alles van. Mijne vent valt iedere avond gelijk een blok in slaap. Hij begint dan zo hard te snurken dat de varkens in hun kot er schande van spreken. 't Is niet te doen.

ANTOINET: Ik ben mijne man ook moe. Weet ge hoe die heet? Konijnenbrug heet die. 't Is een Hollander.***

MELANIE: Konijnenbrug? Wat is dat voor een naam.

ANTOINET: De mensen zeggen natuurlijk allemaal Konijn tegen hem. Mijnheer Konijn. Die brug is een brug te ver.

MELANIE: En is mijnheer Konijn een echt konijn? Ik bedoek een echte rammelaar?

ANTOINET: Zeker weten. Als die in actie schiet rammelt alles wat eraan hangt.

MELANIE: En schiet hij veel in actie?

ANTOINET: Zoals ieder konijn. Hij heeft zijne naam niet gestolen.

MELANIE: En even rap?

ANTOINET: Nog rapper! *(op zijn Hollands)* Nou nog snel even een vluggertje tussendoor weet je wel.

MELANIE: Amai zeg.

ANTOINET: Zeker amai zeg. Waarom denkt ge dat ik op zoek ben naar een oudere rustgevende man.

MELANIE: Ja, nu snap ik het.

ANTOINET: En dan die naam. *(begint te wenen)* Mijnheer en madam Konijn, kunt ge u dat voorstellen.

MELANIE: *(troostend)* Zo erg is dat toch niet. Zolang ge maar geen ronde keutelkes kakt.

ANTOINET: En 't ergste van al, hij heeft ook een 'tic nerveux'. Weet ge hoe die altijd doet? Zo zie! *(Antoinet doet haar neus op en neer wippen zoals een konijn.)*

MELANIE: Al maar goed dat hij niet doet gelijk een hondje.

ANTOINET: Wat zou hij dan doen?

MELANIE: Aan een ander zijn gat snuffelen.

ANTOINET: Oei oei oei, dan mag ik nog niet klagen.

MELANIE: Als ge dat maar weet. Ons Mina thuis, die is te beklagen.

ANTOINET: Is 't zo erg?

MELANIE: Mens lief, die heeft een beer van een vent en varkens van jongen.

ANTOINET: Dan is uw zus echt te beklagen.

MELANIE: Mijn zus? Hoe komt ge daar bij?

ANTOINET: Is Mina niet uw zus?

MELANIE: Bijlange niet! Mina is mijn zeug. Voor de moment ligt ze thuis in de modder. Dan is ze gewoonlijk vol.

ANTOINET: Oh pardon, dat wist ik niet.

MELANIE: Dan weet ge 't nu. Ik de zus van mijn zeug. Wat nog zeg. Maar nu iets heel anders. Ik ben echt wel curieus om te weten hoe mijne vent uit de gazet er zal uitzien.

ANTOINET: Ik ook.

MELANIE: Maar daar hebt gij toch geen zaken mee.

ANTOINET: Met die van u niet neen. Ik bedoel die van mij.

MELANIE: Dan is 't goed. Wij hebben afgesproken dat wij allebei een rode roos zullen dragen, rood als symbool van onze vurigheid.

ANTOINET: Wij zullen een witte roos dragen, wit als symbool van rust en zuiverheid.

MELANIE: Ieder zijn goesting hé.

ANTOINET: Ik moet mijn roos nog kopen. Zou ik die hier kunnen krijgen?

MELANIE: Daar staan er op de toog zie. Willen we er rap één pakken? Niemand ziet dat.

ANTOINET: Doe dat. Voor mij een witte.

MELANIE: En voor mij een rode.

Achtste tafereel: Roza – Janos – Antoinet – Melanie – Pierrot

(Melanie gaat voorzichtig rondkijkend tot bij de balie en pakt een witte en een rode roos. Roza komt binnen langs de inkomhal.)

MELANIE: *(tegen Roza)* Moet mevrouw ook een roos hebben?

ROZA: Laat maar. Als ik graag een roos heb neem ik er wel een.

MELANIE: Maar 't is nu 't moment. Ze zien het niet.

ROZA: Ze mogen dat zien. Die rozen staan daar als welkom voor de klanten.

ANTOINET: Wij hebben er geen gekregen.

ROZA: Dan hebben ze dat vergeten.

MELANIE: Gij weet dat allemaal zo goed.

ROZA: Daarom ben ik ook de bazin.

MELANIE: Gij de bazin? De vrouw van de heer des huizes?

ROZA: Ja, van de baas. Is dat zo bijzonder?

MELANIE: Nee dat niet. Maar ge ziet er nog zo jong uit. En de baas is toch wel....

ROZA: Een stukje ouder wilt ge zeggen.

MELANIE: Een heel stukje ouder zou ik zeggen. (*Melanie zet zich terug in de zetel.*)

ROZA: En dan? Is daar iets mee mis?

ANTOINET: Zeker niet mevrouw. Een oudere man is meer rustgevend en doet zo geen zotte dingen meer.

MELANIE: Omdat hij op zijne retour is. Ik weet er alles van.

ROZA: Maar mijne man is niet zo rustgevend. En zeker niet op zijne retour. En van zotte dingen gesproken, alles wat ge hier ziet is één groot zot ding. Hebben jullie al ingecheckt?

ANTOINET: Al lang. Wij zitten te wachten.

MELANIE: Op de piccolo. Maar gene om op te eten.

ROZA: Ik zal hem direct roepen. Jean!!! Jeannnnnnnn!!!!

(*Janos komt binnengestormd van links uit de gang.*)

JANOS: Hebben madamme boss mij geroepen?

ROZA: Dat hebt ge goed gehoord jong. Waar hangt ge weer uit?

JANOS: Ikke hangen nikske uit madamme boss. Ikke harde werken. Meniere gast naar zijne kamer brengen en andere kamers doen en

ROZA: Dat moest allemaal al lang gedaan zijn.

JANOS: Ja maar, meniere boss vragen...

ROZA: Nee, madamme boss vragen....

JANOS: Juist. Madamme boss vragen en meniere boss vragen en gasten vragen en alleman maar vragen, vragen, vragen. Maar de Jean niet alles kunnen kunnen en zeker niet in éne keer niet.

ROZA: Gij zijt een dikke luiarik ja.

JANOS: Ikke zijn niet dik en zeker gene luie Rik. Ikke zijn de Janos en als ikke moeten werken voor meniere boss...

ROZA: Moet madamme boss maar aan haar neus trekken zeker.

JANOS: Niet doen madamme boss. Anders gij krijgen zo ne lange neus. (*gebaar van lange neus*) Plezante hé.

ROZA: Nee, dat is niet plezant. Als ik u iets commandeer moet ge dat doen.

JANOS: Maar ikke moeten toch eerst de ene werke doen en dan de andere werke. Alles tesamen dat kunnen niet kunnen. Dat hebben ikke al vele keren uitgeleggen.

ROZA: Uitleggen, dat kunt ge goed ja. Veel beter dan werken. En intussen zitten de gasten te wachten om op hun kamer te geraken.

JANOS: Ja maar madamme boss, als meniere boss zijne mond niet opentrekken, kunnen mijne neus nikske rieken zunne.

ROZA: Nee, als er te werken valt is uw neus nog al eens verstopt. Breng nu die dames naar hun kamer. Straks heb ik met u nog een eitje te pellen. *(Roza gaat naar de keuken.)*

JANOS: Amai mijne frakske, Janos krijgen hier meer eikes te pellen dan te vreten. Volgen maar madammekes. Ikke zullen uwe kamers wijzen.

(Janos neemt de valiezen en de dames maken aanstalten om naar hun kamer te gaan.)

ANTOINET: Uw bazin is ook niet van gisteren.

JANOS: En ook niet van eergisteren. Wat ikke hier allemaal meemaken. Dat geloven gene mensen.

MELANIE: Als het zo erg is dan bleef ik hier niet.

JANOS: Wat moeten ikke anders doen? Ikke zijn maar een heel eenvoudig Grieks migrant.

ANTOINET: En ge heet Janos en niet Jean?

JANOS: Jean voor de klandizie. Zij mogen niet weten ikke ben ene Griek.

ANTOINET: Zijt gij echt een Griek?

MELANIE: Een echte Griek?

JANOS: Ha ja hé. Ikke zijn de zeune van mijne pa. En dat was ene arme Griekse mens die in de kolenputten van Beringen*** zijn komen travakken.

ANTOINET: *(keurend)* Gij zijt een ferme Griek.

MELANIE: *(keurend)* Een schone Griek.

JANOS: *(paniekerig)* De madammekes zijn toch zeker niet eenzaam. Want dan krijgen ikke mijne werke helemaal niet meer gedaan zunne.

ANTOINET: Voorlopig niet.

MELANIE: Maar het kan er nog van komen.

ANTOINET: En dan heben we een schoon occasie achter de hand.

(Janos, gevolgd door de dames, vertrekt door het trappenhuis. Pierrot komt vanachter zijn tafeltje, trippelt tot aan de balie en neemt een rode en een witte roos. Hij knort naar het varken zoals Leo doet. Wanneer hij Joop hoort in de inkomhal loopt hij enkele meters weg naar de overkant en stelt zich op als een standbeeld met in de éne hand twee rozen en in de andere hand zijn hoed.)

Negende tafereel: Keo – Roza – Joop – Janos

JOOP: *(Van in de inkomhal)* Hier mot het zeker weze. *(Joop Konijnenbrug doet zijn intrede. Hij gaat tot aan de balie, kijkt naar het everzwijn en laat zijn neus op en neer wippen zoals een konijn.)* Asjemenpou zeg, geen kat in de keet. Alleen dat lelijke varkenshoofd. Ha, daar staat een leuke vent. *(Joop gaat tot bij het standbeeld en beweegt zijn hand voor de ogen van Pierrot die geen kik geeft.)* Maar geen echte. Een zalig welkom in 't Zoete Genot zeg. Hello, is er iemand?

(Roza komt uit de keuken. Tijdens het volgend gesprek schuift Pierrot voetje voor voetje naar de rechter zijkant, houdt even halt voor een schilderij terwijl hij aandachtig luistert en schuifelt dan haast onzichtbaar tot bij het trappenhuis.)

ROZA: Goede dag mijnheer. Excuseer voor het wachten. Kan ik iets voor u doen?

JOOP: Nou en of! Jij kan heel wat voor me doen, lieve meid. Zorg jij hier voor dat zoet genot zeg? *(tic)*

ROZA: Mijn man zou dat niet op prijs stellen.

JOOP: Maar in 't Zoete Genot is je man vast erg breed van opvatting?

ROZA: Hij is vooral erg breed van schouders. Dus...

JOOP: Even de kat uit de boom kijken zeker?

ROZA: Dat is 't minste wat je kan doen? Zal ik je alvast inchecken?

JOOP: Graag lieverd. Ik boek voor een paar dagen, erg leuke dagen met jou in de buurt.

ROZA: *(gaat achter de balie)* We zullen dat direct in orde maken.

JOOP: Wat ben jij een schatje zeg. *(tic)*

ROZA: Mag ik de naam asjeblief?

JOOP: Joop. Jopie voor de dames. Zeg dus maar Jopie. Dan noem ik jou...

ROZA: Worden we nu niet erg familiair?

JOOP: Is 't Zoete Genot niet erg familiair? Mot toch kenne.

ROZA: Moet inderdaad kunnen. Noem mij maar Roza.

JOOP: Roza, leuke naam zeg. Maar Roosje klinkt leuker. Ik noem jou Roosje.

ROZA: Dat is lief Jopie... Jopie... hoe?

JOOP: *(zingt)* Jopiehee!

ROZA: Je familienaam sufferd.

JOOP: Oh.. excuseer. Konijnenbrug.

ROZA: *(schrijft en zegt luidop)* Konijn...

JOOP: Nee, niet Konijn *(tic)* maar Konijnenbrug.

ROZA: Geduld jong, ik ben nog niet tot aan de brug. Konijnenbrug. Van...,

JOOP: Retie***

ROZA: Retie. Zo, dat is dan in orde. Mag ik je als welkom een roos aanbieden? *(biedt een witte roos aan)*

JOOP: Hartstikke leuk zeg. *(zingt)* Kom geef mij een roosje mijn roosje.

ROZA: *(vervolgt)* Maar Jopie niet iedere dag.

JOOP: Romantisch zeg. Voorwaar een voorsmaakje van 't zoet genot. Maar mag ik mijn Roosje om een rode roos vragen? Roosje met de rode roos.

ROZA: *(neemt een rode roos)* Charmeur. Jopie is van het vurige type.

JOOP: Als ik mijn Roosje zie sta ik in vuur en vlam. *(tic)*

LEO: *(is ongezien uit de keuken gekomen en heeft een stuk van het gesprek gehoord)* Dan zal ik direct komen blussen.

ROZA: *(komt van achter de balie)* Oh Leo. Dat is mijnheer Konijnenbrug.

LEO: Konijnenbrug Roosje? Ik dacht dat het Jopie was.

ROZA: Juist. Jopie... Joop Konijnenbrug.

LEO: Konijn... nenbrug. Wat een naam.

ROZA: Mag ik u voorstellen: mijn man. Hij houdt nogal van een grapje.

JOOP: Uw man? Die oude zak! Nou ga weg zeg. *(tic)*

LEO: *(dreigend)* U zegt mijnheer Konijn? *(bootst tic na)*

JOOP: Grapje. Alhoewel... er zijn toch wel... enige... meerdere jaartjes...

LEO: En dan?

JOOP: Niks dan. Als het potje maar gedekt is nietwaar. Maar moest mijnheer soms...

LEO: *(opnieuw dreigend)* Moest mijnheer soms wat?

JOOP: *(lachend)* Weer een grapje joh. Ik val meer op oudere dames. Als ze maar het vuur van een Spaanse furie in hun lijf hebben. Vandaar die rode roos en dat ik even kom binnenwippen. *(Pierrot verdwijnt in het trappenhuis.)*

LEO: Binnen wippen?

JOOP: U noemde mij toch mijnheer Konijn. *(tic)* Dus hou ik van lekker binnen wippen. Grapje natuurlijk.*(lacht)*

LEO: En ik van buiten wippen. Grapje natuurlijk.*(beiden lachen)*

JOOP: *(gaat tot bij Roza)* Wil mevrouwtje mij nu misschien naar mijn kamer brengen?

LEO: *(hevig)* Nee, mevrouwtje wil u niet naar uw kamer brengen. Ik roep even de piccolo. Jean!!! Jeannnn!!!

ROZA: Maar Leo.

LEO: Rozaaaa!

JOOP: Vreest mijnheer soms dat ik hem zal besodemieteren in zijn eigen huis?

LEO: Mij niet. Maar ge durft gemakkelijk met ons Roza sodemieteren.

(Janos komt uit het trappenhuis.)

JANOS: Heeft meniere boss geroepen?

Leo: Nee meniere boss heeft gebruld. Breng dat Hollands konijn naar zijn kot. *(imiteert tic)*

JANOS: Zijn dat een Hollandse konijn?*(imiteert eveneens tic)*

LEO: 't Is in alle geval geen Vlaamse reus.

JANOS: Maar misschien sterk in het paren voor de kweek?

LEO: Daar vrees ik voor. Hou hem maar goed in de gaten.

JANOS: Zullen niet mankeren meniere boss.

LEO: En als hij konijnenmanieren wil gebruiken?

JANOS: Dan de Janos kloppen achter zijne oren. Volgen maar meniere Konijn.

JOOP: Konijnenbrug boy. *(tot Roza)* Dag Roosje lieverd. See you later.

ROZA: Dag Jopie schat?. Bye bye!

LEO: *(imiteert Roza)* Dag Jopie schat. Bye bye! *(dan heel fel)* Zal 't gaan ja!!!

ROZA: Leo asjeblief!

(Janos en Joop gaan af rechts in de gang.)

Tiende tafereel: Leo – Roza – soeur Sabine Marie – Janos

LEO: Roza ik kan niet geloven wat mijn oren horen en mijn ogen zien.

ROZA: Is er iets gebeurd schat?

LEO: *(naäpend)* Is er iets gebeurd schat? Ge staat hier verdomme te flirten onder mijn ogen!

ROZA: En dan? Dat kan toch in ‘onze nieuwe levensvisie’.

LEO: Nee, dat kan niet! En zeker niet met een Hollander.

ROZA: *(pruilend)* En met een Griek mag het ook al niet.

LEO: Nee! En met een Amerikaan, een Engelsman, een Duits of een Fransman ook niet. En met een Belg evenmin.

ROZA: Ik wil wel niet met de vinger gewezen worden en verweten voor ouderwetse trut.

LEO: Hoe komt ge daar bij?

ROZA: Ge hebt het zelf gezegd om uw “Zoet Genot” te rechtvaardigen.

LEO: Ik gaf dat toch maar als voorbeeld.

ROZA: En ik geef het voorbeeld. Is daar iets mee mis, mister Leo?

LEO: Daar is alles mee mis, miss Roosje. Laat anderen maar abnormaal doen om normaal te doen. Wij doen gewoon normaal normaal.

ROZA: Ha nee hé Leo, wij moeten consequent zijn. Anders gaat dat hier nooit lukken.

LEO: Wat zoudt ge zeggen als ik zo moest beginnen?

ROZA: Ik zou zeggen: goed zo jong, ge zijt goed bezig, doe zo voort, geef er een lap op.
(Sœur Sabine Marie is binnengekomen.) Daar zie, een vrouwelijke klant. Ge kunt er direct mee beginnen. *(tot SSM)* Goede dag mevrouw, welkom in het Zoete Genot. Mister Leo zal u verder helpen. Hij staat geheel en al tot uw beschikking en vervult al uw wensen. Ik wens u alle twee het allerbeste.

LEO: Roza wat doet ge nu?

ROZA: Ik doe modern. Ik kan verdragen dat het zonnetje voor iemand anders schijnt. Veel plezier. *(Roza werpt een kushandje naar Leo en gaat naar de keuken.)*

SSM: Wat een vriendelijk dame. En u zijn een charmante heer. Ik denk ik ben waar ik wil zijn: in ’t Zoete Genot.

LEO: Inderdaad mevrouw, u is in ’t Zoete Genot. U wenst een kamer?

SSM: En een heer, een kamerheer, zoals men zegt.

LEO: Zal ik u eerst inchecken?

SSM: Wilt u eerst zorgen voor die heer? Ik kan niet meer wachten. Ik was mijn leven lang alleen. Daarom ik wil zo snel als mogelijk éne sterke vent, zo groot als éne beer.

LEO: Oh dat zit zo. Hier is iemand die u erg zal bevallen.

SSM: Daar ik ben zeker van. Ik zie hem zo voor mijne ogen.

LEO: *(kijkt rond)* Hoezo? Ik zie hem toch niet.

SSM: Ik wel.

LEO: Ja maar, pas op . Ge wilt toch niet zeggen? Ge bedoelt toch niet?

SSM: Toch wel!

LEO: *(Leo deinst achteruit rond de salonzetel van dichtbij gevolgd door SSM.)* Maar dat is een misverstand. Ik kom daarvoor niet in aammerking.

SSM: Toch wel. Gij staan compleet tot mijne beschikking. Die lieve dame heeft gezegd.

LEO: Die heeft goed zeggen. Zij moet het niet doen. *(Janos, met schort en handdoek, komt uit de keuken en volgt geamuseerd het schouwspel.)*

SSM: Om allemaal mijne wensen te vervullen. Zo, ze heeft dat gezegd.

LEO: Maar mevrouw, dat kan niet. Ik ben hier de baas.

SSM: Tot ik ben klaar met u. En dan ik ben de baas. Kom hier grote sterke beer.

(SSM stort zich op Leo die op de vlucht slaat. Hij roept luidkeels : "hulp! hulp" en loopt naar het trappenhuis. Hij wordt op de hielen gezeten door SSM die luidkeels: "kom grote beer" roept. Janos komt tot in het midden van het podium en lacht zich bijna een breuk.)

JANOS: Oei oei oei, meniere boss spelen zelf voor de Jean. Janos jongen, ge staan bijna terug aan de dop. Dat hadden ik nooit gedacht van meniere boss. Zo een onderkruiper!

ROZA: *(komt eveneens met schort en handdoek uit de keuken)* Wat staat ge daar te lachen gelijk een zot? Is 't zo plezant?

JANOS: Het zijn nog vele plezanter madamme boss. Ge moeten dat zien. Meniere boss spelen grote beer voor ne Spaanse furie.

(Leo stormt om hulp roepend vanuit het trappenhuis over het podium en verdwijnt achter de balie. Wanneer hij weg is komt SSM opgelopen vanuit het trappenhuis.)

SSM: Waar zijn mijne grote beer?

JANOS: Ik heb hem niet gezien. *(wijst intussen achter de balie. SSM roept : "kom grote beer" en verdwijnt eveneens achter de balie.)*

ROZA: Dat zal hem goed doen. Nu komt hij misschien terug bij zijn verstand.

JANOS: Madame boss zijn niet zo zot van diene Zoete Genot hé?

ROZA: Nee Janos, ik wil een serieus hotel. Maar als meneer boss iets in zijn koppeke heeft...

JANOS: ... hebben hij het niet in zijne poeper. Zullen we nu maar een taske koffie drinken?

ROZA: Een taske koffie drinken? Gij durft nogal gij.

JANOS: Ja maar madamme boss, dan kunnen al diene mensen intussen ook ene pinteke gaan pakken. En binnen ene halve uurke zijn we hier terug.

ROZA:: Allee, 't is goed. Voor éne keer krijgt ge uw goesting.

JANOS: Merci madamme boss, gij zijn toch niet zo een grote heks als ikke denken.

ROZA: *(dreigend)* Wat durft ge zeggen?

JANOS: Grappeke!

ROZA: Ik zal u leren grapjes maken. *(Roza begint met haar handdoek op Janos te slaan. Deze zet het gemaakt jammerend op de loop naar de keuken, achtervolgd door een slaande Roza.)*

JANOS: Hulpe!! Hulpe!

ROZA: Kom grote beer!

D O E K

D E R D E B E D R I J F

Elfde tafereel: Leo – Roza – Janos – Ronnie

(Diezelfde avond. Ronnie zit in de zetel en musiceert. Janos komt links uit de gang en luistert even mee.)

JANOS: Gij spelen schone muziek Ronnie.

RONNIE: Ja Janos, muziek is mijn leven.

JANOS: Gij zijn hier met uw gat in de boter gevallen hé manneke.

RONNIE: Gij moogt toch ook niet klagen.

JANOS: Watte, ikke mogen niet klagen? Ikke zijn te **beklagen**, ja.

RONNIE: Gij moet dat beter aan boord leggen. En madam boss op tijd wat eikes onder haar gat leggen.

JANOS: Eikes onder madamme boss hare gat? Ikke krijgen niet eens een eike over mijne tand.

RONNIE: Ik bedoel dat figuurlijk. Ge moet haar een beetje het hof maken.

JANOS: En meniere boss dat zien zeker. Dan krijgen de Janos ene serieuze shot onder zijne putte zunne.

RONNIE: Is meniere boss zo jaloers? Dan moet ik oppassen.

JANOS: Hoezo? Gij en madamme boss? Dat menen gij niet.

RONNIE: Ik meen dat wel.

JANOS: Zij niet zunne. Zij doen dat om van meniere boss een jaloerse bok te maken.

RONNIE: Ik denk nochtans dat zij mij ziet zitten.

JANOS: Mij zien ze nog niet staan. Zij doen Janos maar werken, werken, werken. 't Zijn nooit genoeg voor madamme boss. En merci dankewel zijn er nooit niet bij. Die madamme denken Janos zijn ene vuile vis.

RONNIE: Niet overdrijven hé Janos.

JANOS: Janos drijven nikske over. Spelen nog maar ene stukske muziek. Dat verzacht de zeden. En dat zijn hier hele hard nodig.

(Janos zet zich naast Ronnie in de zetel. Leo en Roza komen uit de keuken en naderen onopgemerkt tot achter de zetel.)

LEO: Gaat het zo een beetje?

JANOS: *(springt verschrikt recht)* Ja zeker meniere boss.

LEO: En is dat alles wat ge te doen hebt?

JANOS: Neenee meniere boss. Zeker niet meniere boss.

LEO: Dat wil ik geloven. Er wacht nog heel wat werk. Begin de tafels maar te dekken.

JANOS: Ja meniere boss.

ROZA: Niks van. Begin maar in de keuken.

JANOS: Zijn het weer van datte ja! Het zijn altijd hetzelfde liedekes. En dat klinken hele vals zonne.

LEO: Janos begin met de tafels, want de tafels...

ROZA: ... moeten voor niks gedekt zijn als er geen eten is. Dus Janos, direct naar de keuken.

JANOS: Ik beginnen maar in de keuken want madamme boss trekken toch aan dat langste koordeke. *(Janos gaat naar de keuken.)*

ROZA: Gij hebt tenminste verstand.

LEO: En ik? Heb ik geen verstand?

ROZA: Misschien wel, maar ge gebruikt het niet. *(tot Ronnie)* Ronnie dat klonk fantastisch. Wilt ge voor mij ook iets spelen? Iets heel romantisch waar mijn hart van wegsmelt.

LRO: Ja Ronnie, speel iets voor ons.

ROZA: Voor ons? Nee, voor mij alleen. Toe Ronnie, speel iets heel romantisch helemaal voor mij alleen.

LEO: Zeg eens, ge gaat niet herbeginnen hé.

RONNIE: Ik zal op een andere keer iets spelen. Dat is beter... denk ik. *(Ronnie staat recht en gaat naar het trappenhuis.)*

ROZA: Dat vind ik flauw. *(tot Leo)* En 't is uw schuld hé! *(Roza gaat naar de keuken.)*

LEO: *(tot mister Jacob)* Misschien was dat slippershotel toch niet zo een goed gedacht. Wat denkt gij ervan, mister Jacob? *(Leo knort op de bekende wijze)* Dat ik op mijn affaire moet letten met ons Roza? *(Leo knort.)* Ik denk het ook. *(Leo doet de rode lampjes branden en gaat af achter de balie.)*

Twaalfde tafereel: Antoinet - Pierrot - Lowie - Janos

(Antoinet komt uit het trappenhuis. Ze draagt goed zichtbaar haar witte roos. Ze paradeert een paar keer op en neer en zet zich dan in de zetel.)

ANTOINET: Ik ben benieuwd hoe mijne blind-date er zal uitzien. Ik weet alleen dat hij Lowie heet en dat hij al wat ouder is. En een mans van de buiten, een heel rustgevende man. Ik hoop dat hij ook nog wat anders geeft dan rust. Iets mag het toch hebben.

(Intussen komt Pierrot rechts uit de gang. Hij kijkt goed om te zien met wie hij te doen heeft en steekt dan een witte roos op. Hij gaat achter de bar en neemt een fles champagne die hij achter zijn rug verbergt. Bijna geruisloos trippelt hij tot bij Antoinet.)

PIERROT: Antoinet?

ANTOINET: *(springt verschrikt recht)* Zijt gij het?

PIERROT: Jaja, Lowie.

ANTOINET: Antoinet. Aangenaam. *(Ze geven mekaar de hand.)*

PIERROT: En ... wat vindt u ervan?

ANTOINET: Dat valt nogal mee. Ik had u wel iets ouder verwacht.

PIERROT: Ik ben iets ouder dan ik eruit zie hoor.

ANTOINET: En ook iets meer ... een buitenmens?

PIERROT: Oh, maar ik heb mij dan ook heel speciaal voor u opgekleed.

ANTOINET: Dat is lief. Kom, zet u.

PIERROT: Zullen we naar uw kamer gaan? Ik heb champagne meegebracht. *(Pierrot toont de fles.)*

ANTOINET: Naar mijn kamer? Nu direct al? Zeg eens, voor een kalme rustgevende man speelt ge vrij kort op de bal.

PIERROT: Oh, begrijp me niet verkeerd. Ik nodig u gewoon uit om op uw kamer... ongestoord... bij een glaasje champagne... zonder enige bijbedoeling... nader kennis te maken. Wat zegt u daarvan?

ANTOINET: Ik weet niet goed wat ik moet zeggen.

PIERROT: Zeg dan niets en kom gewoon mee. Voor de gezelligheid. Hier kan ieder moment iemand binnenkomen.

ANTOINET: Dat is waar. Allee, 't is goed. *(Pierrot neemt Antoinet bij de hand en trippelt met haar naar het trappenhuis. Antoinet paniekerig terzijde)* Wat is dat voor een rare kwiet? Ik heb mij wat op mijne nek gehaald.

(Als Antoinet en Pierrot in het trappenhuis zijn gegaan komt Lowie links uit de gang. Hij draagt goed zichtbaar zijn witte roos.)

LOWIE: Het groot moment is aangebroken, mijn eerste ontmoeting met Antoinet. *(Lowie haalt een appel uit zijn zak.)* Ik heb direct een appeltje voor de dorst meegebracht. Anders drinkt ze misschien champagne. En dat kan mijne grijze niet trekken. *(Lowie kijkt op zijn uurwerk.)* Ik mag mij vooral niet opjagen want ze verwacht een kalme rustgevende man. Maar of ik kalm kan blijven als hier seffens een ferm jong wijveke voor mij staat, dat valt nog af te wachten. *(Lowie schudt zich.)* Verdomme, die moest hier al zijn. Hier klopt iets niet. *(Janos komt uit de keuken.)* Jean, hebt gij soms Antoinet gezien?

JANOS: Antoinette uit de gazette? Kunnen kunnen meniere Lowie. Maar de Jean weten nikske zeker.

LOWIE: Hebben er vandaag vrouwen geboekt?

JANOS: Jazeker, meniere Lowie. Die laatste, dat was zo een oude tang, maar wel een vurige feeks. Ze hebben meniere boss bijna met huid en haar opgevreten.

LOWIE: Een vurige oude feeks is het zeker niet. En die andere?

JEAN: Daarvoor er waren nog twee madammen. Die éne was ook zo een oude mie met haar konte zo naar achtere.

LOWIE: Dat is ze ook niet. Die doet mij te veel aan ons Melanie denken. En die zou hier nooit een voet durven binnenzetten. En die andere?

JANOS: Dat was een schone vrouwke, meniere Lowie, fris, jong, een echte bloemeke maar gene spek voor uwe bek zonne.

LOWIE: Toch wel jong, dat is ze, dat moet ze zijn. Maar waar zou ze zijn?

JANOS: De Jean nikske weten meniere Lowie. Maar wel een goede raad willen geven. Als meniere Lowie zo ene jonge poppeke moeten soigneren, zijne broek zullen alleen naar huis gaan zonne.

LOWIE: Maar neen jong. Mijn Antoinet zoekt een kalme rustige man. Iemand gelijk als ik. Ik ben kalm... en rustig. Dat ziet ge toch. *(Lowie schudt zich)* Allee waar blijft ze nu?

JANOS: Meniere Lowie kunnen beter een gat gaan zitten in de zetel. Ikke zullen een glaasje champagne brengen, dan worden gij kalme.

LOWIE: *(zet zich rechts in de zetel)* Breng maar direct een hele fles. Dan word ik heel kalm.

JANOS: Dat zijn een goede gedacht. Ikke zullen twee glazekes pakken. Dan kunnen meniere Lowie trakteren voor zijn Antoinette. *(Janos gaat achter de bar, ontkurkt een fles champagne, proeft ervan en zet de fles en twee glazen op een dienblad.)*

LOWIE: Maar ik heb voor haar een appelke meegebracht voor de dorst.

JANOS: Gooien die appelkes beter in de vuile bakken of gij krijgen uw Antoinette nooit te pakken.

Dertiende tafereel: Lowie – Joop – Janos

(Joop komt binnen van rechts uit de gang. Hij groet Janos die achter de bar druk doende is.)

JOOP: Hello boy! *(tic)*

JANOS: Hello meniere Konijn!

JOOP: Konijnenbrug boy. Vergeet vooral de brug niet.

JANOS: Ik zullen er aan denken meniere Konijn... en brug.

JOOP: *(gaat tot bij Lowie)* Verrek zeg, nog volk in de keet. Hello daar, heb jij ook een rendez-vous versierd in 't Zoete Genot? Zit je te popelen jochie?

LOWIE: Nee, te kwijlen. Maar ze komt niet.

JOOP: Nou wat eng zeg.

LOWIE: We zouden alletwee een witte roos dragen.

JOOP: *(zet zich naast Lowie)* Foute gok maat. Voor een intiem rendez-vous met een dame prefereer je best een rode roos. Je moet het vuur aanwakkeren, weet je wel.

LOWIE: Maar zij wilde een witte.

JOOP: Om jou te laten zitten. Ken je niet maken lieve dame. *(Janos komt aandragen met de fles champagne en twee glazen.)* Nou dat vind ik hartstikke leuk zeg: een traktatie zonder dat je mij kent.

JANOS: Meniere Lowie, dat is Joop Konijn... en brug ... uit Holland.

LOWIE: Breng dan nog maar een fles.

(Janos bedient beide heren en gaat achter de bar om een tweede fles. Hij ontkurkt ze en zet ze bij op het salontafeltje. Daarna gaat hij naar de keuken.)

JOOP: Lowie... ik mag jou toch best Lowie noemen,... jij bent een toffe knul. Zo meteen een tweede fles commanderen.

LOWIE: We hebben toch ook twee glazen meneer Joop...

JOOP: Jopie voor mijn vrienden. Zeg dus maar Jopie. En twee glazen is best leuk Lowie. Ieder zijn eigen glaassie...

LOWIE: En ieder zijn eigen flessie. Dan is er straks geen discussie bij het betalen hé Jopie.

JOOP: Asjemenou zeg! Ik dacht nog wel wat een gulle Belg.

LOWIE: Deze Belg is gul maar gene snul. Ieder zijn deel lijkt mij niets te veel.

(Tijdens hun gesprek drinken Lowie en Joop constant champagne zodat ze flink beschonken geraken.)

JOOP: Gelijk heb je jochie. Ik doe graag mijn deel om jou te troosten om de afwezigheid van je dame.

LOWIE: Ik had het kunnen weten. Ze was veel te jong.

JOOP: Een groot risico zo een jonge dame. Ik heb een jonge vrouw. Ze vindt mij ontzettend veeleisend. Ze houdt meer van rustig dobberen op een kalme zee. Terwijl ik liever stormen trotseer. Daarom heb ik een blind-date met een oudere dame, maar nog vol vuur en vlam.

LOWIE: Daar weet ik alles van. Mijn Melanie is al wat ouder. Maar vol vuur en vlam? Vergeet het Jopie, haar kaarske is opgebrand. Moest die ooit een afspraak maken met een andere vent, die klapt meer over varkens voederen en stronten kruien dan over de liefde.

JOOP: Nou begrijp ik meteen waarom jij tuk bent op een jongere dame. Jammer dat ze haar afsprake aan haar laarsie lapt.

LOWIE: 't Is misschien beter zo? Ik met zo een jong vrouwke, ik zou niet weten hoe ik er moet aan beginnen.

JOOP: Voor mij geen probleem. Ik ga mij zo dadelijk prepareren voor mijn rendez-vous. Met een rode roos, weet je wel. See you later jochie. *(Tic. Joop gaat met onzekere passen af rechts in de gang. Onderweg groet hij Janos met een handgebaar.)*

JANOS: *(komt vanachter de bar tot bij Lowie)* Zijn meniere Konijn terug naar zijn kot?

LOWIE: *(Joop nabootsend)* Hij is zich gaan prepareren voor zijn rendez-vous. Met een rode roos weet je wel. En ik zit hier met een witte. Wat denkt ge Jean? Zou ze nog komen, mijn jong poezeke?

JANOS: Mijn hart willen zeggen: ja. Maar mijn verstand zeggen: nee meniere Lowie, jong poezeke komen niet.

LOWIE: Dan heeft ze mij een ferme kloot afgetrokken.

JANOS: Foei meniere Lowie! Dat zeggen ge toch niet. Meniere Lowie hebben een blauwtje opgelopen.

LOWIE: Met een witte roos zeker. Ge kunt het beter zeggen gelijk het is. Jopie heeft gelijk: een rode roos en een oude madam was beter geweest.

JANOS: Meniere Lowie moeten niet wanhopen. Er zijn nog plezante plezier in de Zoete Genotte. Wil ik de Jeannet roepen? Zij leggen u heel graag in de watterkes.

LOWIE: Nee verdomme, die trut blijft van mijn lijf.

JANOS: Meniere Lowie moeten het zelf weten. Ikke kunnen alleen maar vragen. *(Janos gaat weg links in de gang.)*

LOWIE: Voor mij moet het niet meer. Straks pak ik mijn valies en kuis mijn schup af. *(Het wordt stil en we horen weemoedige muziek op de achtergrond. Lowie spreekt voor zichzelf.)* Melanie wicht, waar zijn we aan begonnen? Wij, twee boerenmensen op leeftijd en dan zo een kuren uithalen. Hoe is het mogelijk? Melanie, kom maar rap naar huis zulle. Want de varkens missen u heel hard, en de koeien en de kiekens missen u heel hard... en ik mis u ook een klein beetje. *(begint te snotteren)* Ik moet u ook iets bekennen Melanie. Ik durf niet goed want ge gaat heel kwaad zijn. Maar vroeg of laat zult ge het toch te weten komen. *(begint harder te wenen.)* Dus kan ik het beter direct opbiechten. Ons zeug ligt terug in het gras. De beer van boer Vandebroek heeft weer met losse flodders geschoten.

LEO: *(komt links uit de gang)* Awel Lowie Vanmol van Geel, ge zit er zo triestig bij.

LOWIE: Antoinet heeft mij laten stikken.

LEO: *(zet zich bij Lowie in de zetel)* Ge moogt zo rap niet opgeven. Misschien was ze belet, of heeft ze zich van uur vergist of

LOWIE: ... heeft ze zich bedacht. Wat kan een jonge vrouw aanvangen met een boer?

LEO: Terug jong maken Lowie. Een oude bok, die helemaal van de poot is, krabbelt ook nog recht als er een jong geitje in de buurt is.

LOWIE: Wat weet gij daarvan? Gij kent niet eens het verschil tussen een geit en een bok.

LEO: Toch wel Lowie, toch wel: een geit geeft melk en een bok geeft.... van katoen.

(Intussen is Roza uit de keuken gekomen.)

ROZA: Weet iemand waar Janos, *(ziet Lowie)* de Jean uithangt?

LEO: *(staat recht, haalt de schouders op en gaat tot bij Roza. Lowie, die nieuwsgierig is, volgt hem.)* Ik weet alleen dat ik hem daarnet tegenkwam in de gang.

ROZA: En ik weet alleen dat ik er alleen voor sta in de keuken. *(Roza gaat terug naar de keuken.)*

LOWIE: Wie was dat bloemeke?

LEO: *(fier)* Dat? Dat is mijn vrouwtje, mijn Roza.

LOWIE: Uw vrouwtje? De bazin? Zeg eens, mag ik u een heel discreet vraagje vragen?

LEO: Eenentwintig jaar. Is 't zo goed? We schelen eenentwintig jaar. En wat dan nog?

LOWIE: Niks. Maar moest ge het alleen niet meer aankunnen...

LEO: Dan zal ik er zeker geen oude afgeleefde boer bijhalen. *(Leo gaat af achter de balie.)*

LOWIE: *(wankelt tot aan de balie)* Antoinet, gij hebt mij wat gelapt, mij zo in de steek laten. *(Lowie richt zich tot de varkenskop)* Gij hebt daar kop in hé kameraad. Ik zie het aan die onnozele lach op uw stomme smoel. Maar gij hebt geen reden om mij uit te lachen. Gij zijt dood... ik niet. *(de kop schudt 'neen')* Is 't niet waar? 't Is verdomme wel waar. Morsdood zijt ge. *(de kop schudt 'neen')* Hela manneke, gij hebt mij niet liggen zulle. Het zijt gij niet die beweegt, 't ben ik die teveel gedronken heb. Verdomme, nu loop ik nog rond met die witte roos. Wat doe ik daarmee? Wacht, ik steek ze op uw snuit. *(Lowie haalt halsbrekende toeren uit om op de balie te klimmen. Hij slaagt er niet in en zoekt een hulpmiddel. Hij zet de bloempot van de staander, zet de staander tegen de balie en klimt zo heel sukkelachtig naar boven.)* Niet bijten hé. *(De kop schudt 'neen').* Dat is braaf. Dan krijgt ge van mij dit bloemeke. *(steekt zijn witte roos op de varkenskop)* En mijn kusje voor Antoinet krijgt ge ook. Daar zie. *(geeft de varkenskop een kus.)* Als ik weg ben... en Antoinet moest nog komen ...dan kunt gij ze in mijn plaats versieren. Want ik heb mij hier aangesteld als een varken zonder kop. Maar als ze u pakt heeft ze een kop zonder varken. 't Verschil is niet zo groot. *(Lowie maakt aanstalten om naar beneden te springen. Hij vindt het toch te riskant, gaat op zijn buik op de balie liggen en probeert zo met zijn voet de staander te vinden. Wanneer hem dit eindelijk lukt komt hij naar beneden en gaat zigzaggend naar achter.)* Ik had het kunnen weten, stomme boer die ik ben. *(Wanneer hij wil afgaan door de gang komt Antoinet uit het trappenhuis. Ze heeft haar witte roos afgenomen en zich omgekleed voor een wandeling.)*

ANTOINET: Dag mijnheer.

LOWIE: Dag madammeke. *(Antoinet verlaat het toneel langs de inkomhal.)* Dat had ze kunnen zijn. Die heeft alles wat ze voor mij moet hebben, behalve een bloemeke... een wit bloemeke. En dus is ze het niet. *(Lowie gaat links de gang in.)*

Veertiende tafereel: Melanie – Pierrot

(Melanie komt uit het trappenhuis. Ze draagt goed zichtbaar haar rode roos. Ze paradeert een paar keer op en neer en zet zich dan in de zetel.)

MELANIE: Nu gaat het gebeuren. Wie had ooit gedacht dat een oude doos zoals ik nog een afspraak zou versieren met een jonge vent. Als ik dat tegen onze Lowie moet vertellen, die gaat dat nooit geloven.

*(Pierrot komt rechts uit de gang. Hij steekt een rode roos op, neemt achter de bar een fles champagne en komt dichterbij. Hij spreekt nu met een Hollands*** accent.)*

PIERROT: Melanie?

(Melanie springt verschrikt recht.)

MELANIE: Zijt gij het?

PIERROT: Ja zeker, Joop. Jopie voor de dames. Zeg dus maar lekker Jopie. Aangenaam.

MELANIE: Melanie. Ook zo een klats. *(Ze geven elkaar de hand.)* Verdoeme, dat is een Hollander. Als die zo hevig is als dat konijn van Antoinet dan staat er mij nog 't één en 't ander te wachten.

PIERROT: Nou? Lijk ik wat voor jou, lieve dame?

MELANIE: Hoor eens aan zeg. Lieve dame zeg die. En dat tegen mij. Jaja jong, ge valt heel hard mee. Alhoewel ik u iets jonger had verwacht.

PIERROT: Ik ben iets jonger dan ik lijkt hoor.

MELANIE; Dat gebeurt meer. Kom, zet er u bij.

PIERROT: Zullen we liever naar jou kamer gaan? Ik heb een fles champagne meegebracht.

MELANIE: Gij pakt de koe direct bij de horens hé vent. Juist gelijk thuis onze Jules. Vanaf het moment dat die een loopse koe ziet is hij niet meer te houden.

PIERROT: Doet jou Jules het met een koe?

MELANIE: Vaneigens mens. Hebt gij al ooit een stier op een geit gezien?

PIERROT: Oh maar ik wist niet dat jou Jules...

MELANIE: Dan weet ge het nu. Kom we zijn weg. We gaan eraan beginnen.

(Melanie grijpt Pierrot bij de hand en sleurt hem achter zich aan.)

PIERROT: *(in paniek)* Met kennismaken bedoel je toch?

MELANIE: Kennismaken? Dat doet onze Jules als zijn werk gedaan is.

PIERROT: Ja maar... ik ben jouw Jules niet.

(Melanie sleurt Pierrot mee naar het trappenhuis.)

Vijftiende tafereel: Joop – Lowie – Janos – Leo

(Joop komt rechts uit de gang. Hij draagt goed zichtbaar zijn rode roos en heeft een tuiltje bloemen mee.)

JOOP: Nou komt ie: le moment suprême, mijn rendez-vous met een oudere dame.*(tic)* Het stond zo mooi in de krant: oudere dame, nog jong van hart, staat in vuur en vlam voor jongere heer. In vuur en vlam, nou dat wordt hier best een lekker fikkie hoor. Sjonge, sjonge, hopelijk hoeft er niet geblust zeg.*(Joop loopt een paar keer op en neer en kijkt op zijn uurwerk. Hij gaat tot aan de balie, kijkt naar de varkenskop en doet zijn neus een paar keer op en neer wippen.)* Hello beer, heb jij ook een afspraakje versierd? Waaraan ik dat kan zien? Jij draagt toch ook een roos, maar wel een witte.

Ik prefereer een rode roos voor mijn afspraakie. Heb jij hier soms een oudere dame gezien? Jij ziet hier toch alles nietwaar. Moest jij kunnen spreken jij zou menig boekje kunnen opendoen hé jongen. Maar jij kan natuurlijk niet spreken. *(De kop schudt 'neen')* Zie je wel, dat dacht ik al. *(Joop gaat even weg en keert zich dan bruusk om.)* Schudde jij nou 'neen'? Of slaat mijn verbeelding op hol? Zou kunnen want ik draai over mijn toeren. Ze laat mij hier lekker stikken, dat rotwijf. *(Janos komt van links uit de gang.)* Moest ik daar zo oud voor worden om mij te laten besodemieteren door een oude knar. Hello boy, kom eens even.

JANOS: Ja mijnheer Konijn en brug.

JOOP: Heb jij hier soms een oudere dame gezien met een rode roos?

JANOS: Gij bedoelen die oude knar? Laten mij denken... laten mij denken. Toch wel meniere Konijn, zeker weten.

JOOP: En waar heb jij haar gezien zeg?

JANOS: Daar zo zie, in diene zetel.

JOOP: O jee, dan kom ik te laat.

JANOS: Vele te laat meniere Konijn en brug. Diene madam zaten deze morgen in diene zetel.

JOOP: Deze morgen... deze morgen! Ik bedoel nou... daarnet. *(tic)*

JANOS: Als het konijn niet zeggen wat hij bedoelen mijne neus kunnen nikske rieken zonne. *(imiteert de tic van Joop.)*

JOOP: Sorry boy, ik was even van streek. Niemand loopt graag een blauwtje...

JANOS: Met een rode roos. Halen ik als troost een fles champagne? *(Janos gaat achter de bar.)*

JOOP: Weer champagne. Ik heb reeds menig glaasje geconsumeerd met Lowie.

JANOS: Vele glaasjes brengen vele troost. Breng ik er ineens ...twee?

JOOP: Je gaat me niet belazeren hé man? En me afzuipen?

JANOS: Zeker niet meniere Konijn. Gij zijn de Hollander, ikke zijn éne Griek. *(lacht)* Plezante hé?

JOOP: Ga je mij nog beledigen ook? *(Joop zet zich links in de zetel)*

JANOS: Ikke maken maar een grapje meniere Konijn. Maar misschien de oudere dame met de rode roos, zij komen nog. En dan kunnen gij haar verleiden met een glaasje champagne.

JOOP: Een schitterend idee jongen. Alhoewel... ik voel mij belazerd.

JANOS: Ikke dacht... besodemieterd.

JOOP: Dat ook natuurlijk.

(Lowie komt links uit de gang en ziet Joop zitten.)

LOWIE: Hei Jopie, is het gelukt? Nee, 't is niet gelukt, hij drinkt champagne uit twee glazen. Jean, nog een fles. *(Lowie zet zich rechts van Joop neer.)* Is ze niet gekomen?

JOOP: Nee Lowie, ze laat mij in de kou staan.

LOWIE: En dat in 't midden van de zomer. Nou wat eng zeg. *(op zijn Hollands)* Ken je niet maken lieve dame.

JOOP: Misschien voelt ze zich te oud voor een slippertje.

LOWIE: Een oudere dame is altijd een groot risico Jopie. Ik kan er van meespreken.

JOOP: We zouden allebei een rode roos dragen.

LOWIE: Foute gok maat. Voor een intiem rendez-vous met een oudere dame kies je best een witte roos. Er is immers geen vuur meer om aan te wakkeren.

JOOP: Maar ze schreef in de krant...

LOWIE: Papier is verduelig. Moest ons Melanie ooit zo iets doen, maar die doet dat niet, ze zou niet eens durven, maar moest ze het durven en moest ze het doen, die zou een witte roos prefereren. Zeker weten.

JOOP: Ik voel mij zo vernederd. En ik had nog wel een tuiltje bloemen mee.

LOWIE: Ik een appeltje voor de dorst. Maar dat heeft ook niks geholpen.

JOOP: Ik bezorg mijn bloemen aan Roosje mijn roosje. Misschien heb ik bij haar meer succes.

LOWIE: En de grote baas?

JOOP: Interesseert mij geen moer man.

LOWIE: Gij durft nogal.

JOOP: Die mot dat toch niet persé weten. Hello boy!

JANOS: Ja meniere Konijn?

JOOP: Wil jij dit boeketje met mijn lieve complimentjes bezorgen aan Roosje mijn roosje?

JANOS: Als meniere boss dat ziene, het zijn gevaarlijke complimentjes zunne.

JOOP: Je mot dat stiekem maken jongen.

JANOS: Nee meniere Konijn, vele te gevaarlijk. *(Janos steekt zijn hand uit voor een fooi.)*

JOOP: Oh, ik snap het al. Hoe gevaarlijk is dat wel?

JANOS: Twee briefjes gevaarlijk want ik riskeren mijne job en mijne vel.

JOOP: Voor jou job en jou vel is één briefje meer dan genoeg. Afzetter! *(Joop overhandigt één briefje en de bloemen aan Janos.)* Hier pak aan. Ik reken op jou strikte discretie.

JANOS: Mercie meniere Konijn. Meniere boss zullen nikske weten. *(Janos legt de bloemen op de bar.)*

JOOP: En nou ben ik weg. Ik kan hier niet langer blijven. *(staat recht en wil vertrekken)*

LOWIE: *(staat recht en roept Joop terug. Hij toont de nog volle fles champagne.)* Hei Jopie, we gaan deze fles soldaat maken op mijn kamer. Wij moeten samen ons verdriet verdrinken.

JOOP: Gelijk heb je jongen. Wij twee, wij moeten mekaar troosten.

LOWIE: Zeg eens Jopie, nou heb jij nog steeds je rode roos.

JOOP: Nou je het zegt, ja. Wat mot ik daar nou mee?

LOWIE: Ik heb die van mij cadeau gedaan aan die varkenskop.

JOOP: Dan kan ie die van mij ook bekomen.

(Joop wipt op de balie en bevestigt zijn rode roos op de varkenskop.)

LOWIE: Moest jou dame nou nog opdagen denkt ze zeker dat ze een rendez-vous had met die varkenskop.

JOOP: Dat ken je niet menen man.

LOWIE: Ge weet maar nooit. Zo'n oud wijf is onberekenbaar. Neem nu ons Melanie. Die houdt even veel van haar varkens als van hare vent. En die vent ben ik.

JOOP: Dan zou ik niet graag in jou schoenen lopen. *(tic)*

LOWIE: En pas op hé Joop. Dit varken is geen gewoon varken. Ik heb er daarstraks een babbeltje mee gemaakt. En 't was precies of het mij verstond want het schudde 'neen'. Allee, dat dacht ik toch.

JOOP: Nou je het zegt. Ik had dezelfde ervaring. Verbeelding natuurlijk. Hoe kan een kop van een dood varken nou 'neen' schudden.

LOWIE: Doe zo eens met je hand voor zijn ogen om te zien of het echt niet leeft.

(Joop beweegt met de hand voor de ogen van het varken.)

JOOP: Je kan mijn hand niet zien hé? *(Het varken schudt 'neen'.)* Zie je wel, het schudt 'neen'. *(roept in paniek)* Het schudt 'neen'! *(Joop laat een schreeuw en springt naar beneden.)* Het leeft Lowie, het leeft!

LOWIE: Dat varken is bezeten. Kom, we maken dat we weg zijn.

(Beiden lopen af: Lowie links in de gang, Joop rechts in de gang. Leo komt vanachter de balie en dooft de rode lampjes.)

LEO: Dat hebt ge goed gedaan, mister Jacob. *(maakt knorrend geluid)*

JANOS: *(met de bloemen in de hand)* Meniere boss zijn weer een kleine beetje grote deugniet geweest.

LEO: Ja Janos, ik kon het niet laten. Maar wat staat ge daar te staan met die bloemen? *(Leo komt tot bij Janos.)* Gij wilt toch zelf geen afspraakje versieren zeker? Voor wie zijn die bloemen?

JANOS: *(lacht zenuwachtig en zegt na enig aarzelen)* Voor madamme boss.

LEO: Wablief! Wilt gij ons Roza versieren? Kom hier dat ik u de kop insla!

JANOS: Ikke nikske willen versieren! *(Janos gooit de bloemen naar Leo die ze in de vlucht opvangt.)* Diene bloemen zijn met lieve complimentjes van 't Konijn. Ikke moeten ze geven zonder dat meniere boss dat zien. Maar 't Konijn zijn gierig en geven maar éne briefke. En daarom ikke geven de bloemen aan meniere boss. *(Janos vlucht weg links in de gang.)*

Zestiende tafereel: Leo – SSM – Antoinet.

LEO: Die hete Hollandse rammelaar. Die wil paren met mijn vooike. Als ik hem te pakken krijg klop ik hem achter zijn oren. Meer nog, ik streep hem af en steek hem in de pot. Bloemen voor ons Roza? Daar begot! *(Leo gooit de bloemen over zijn schouders naar achter.)* Die ze vangt krijgt ze met mijn lieve complimentjes.

SSM: *(is binnengekomen vanuit het trappenhuis en vangt de bloemen op)* Dat had niet gemoeten.

LEO: *(in paniek)* Verdomme, wat heb ik nu gedaan.

SSM: Dat zijn lief meneer Leo, nu al bloemen. Ik wist wij zouden klikken.

LEO: Niks te klikken. 't Konijn wil mij flikken. Hij wil ons Roza strikken. Maar dat zal niet pikken euh pakken. *(Leo loopt af links in de gang.)*

SSM: Hij is helemaal van zijn streek, mijn grote beer. Het valt allemaal een beetje over hem. Ik moet geduldig hebben. Mijn tijd zal komen.

(SSM zet zich in de zetel. Antoinet komt binnen langs de inkomhal.)

ANTOINET: Wie we daar hebben, soeur Sabine Marie!

SSM: Gij vergist u kind, ik zijn niet soeur Sabine Marie. Gij vergist u heel zwaar.

ANTOINET: Maar neen, ik vergis me niet. Gij zijt het... zuster overste.... de mère supérieure. Herkent ge mij niet? Ik ben het, Antoinet Van Rethy.

SSM: Nee, ik ken u niet. Dat kan ook niet want ik ben niet wie gij zegt dat ik zijn. Ik ben...

ANTOINET: ... de mère supérieure van het Institut Notre Dame de Mont Aigue, het pensionaat waar ik studeerde. Ik ben er zeker van..

SSM: Maar dat is niet waar meiske! Ik ken u niet, ik was nooit geen mère supérieure. Ik weet niet van het Institut Notre Dame. Ik was van mijn leven niet in Mont Aigue.

ANTOINET: Weet ge nog dat ge mij eens twee uren op mijn knieën hebt doen zitten met mijn handen omhoog? Alleen omdat ik niet wilde toegeven dat ik al een lief had. Mijn schouders doen nog pijn als ik er aan terugdenk.

SSM: Dat had gij ook dik verdiend met uw koppige kop.

ANTOINET: Ziet ge wel dat gij het zijt. Ik was er zeker van. *(lachend)* Ik had wel nooit verwacht u hier tegen het lijf te lopen.

SSM: Hoe komt dat hé meiske. Mensen die zijn gehuwd, scheiden. De zusters abandonneren de klooster, de moderne tijd niet waar. Ik ben niet meer een zuster, nu ik ben gewoon madame Sabine. En ik was alleen al zo lang en daarom ik dacht...

ANTOINET: Ik probeer mijn geluk maar eens in 'Zoete Genot.

SSM: Zo nen ding nietwaar.

ANTOINET: En hebt ge al iets geproefd ... van het zoet genot?

SSM: Bijna. Ik heb al iemand in mijn gezicht, éne beer van éne vent, echt waar mijne goesting. Ik moet hem nog overtuigen ik ben ook zijne goesting. Maar ik ben goed op de weg. Hij heeft mij al geoffreerd... euh geschonken ene boeket bloemen.

ANTOINET: Dan zal het zeker lukken. Goede moed, ik ga naar mijn kamer.

SSM: Ik zal scheppen wat lucht. En zeg maar nooit meer soeur Sabine Marie, wilt ge?

ANTOINET: Ik zal het nooit meer zeggen. Dag soeur Sabine Marie.

SSM: Dag meiske. Zotte kop.

(Antoinet gaat weg langs het trappenhuis, soeur Sabine vertrekt langs de inkomhal.)

Zeventiende tafereel: Antoinet – Melanie – Janos

(Wanneer Antoinet wil afgaan in het trappenhuis ontmoet ze Melanie die uit het trappenhuis komt.)

ANTOINET: Ha Melanie, hoe is het geweest met uwe blind-date.

MELANIE: Mijne blind-date? Is dat iets om op te eten of om aan te trekken?

ANTOINET: Neen, dat is uw afspraak met die vent uit de gazet. Weet ge al hoe hij heet? De mijne wilde zijne naam niet zeggen.

MELANIE: De mijne in 't begin ook niet. Maar ik was zo curieus omdat hij met een Hollands accent sprak. En ge kent mij hé. Ik bleef maar zagen tot hij het moe werd.

ANTOINET: En toen?

MELANIE: Toen zei hij, om van mijn gezaag af te zijn, "Mijn naam is 'taboe'". Ja dat zei hij. "Taboe" zei ik, "heet gij 'taboe'?" "Maar neen" zei hij, "jij verstaat mij niet". "Toch wel, menneke" zei ik, "ik versta u heel goed. Ik heb gene koestront in mijn oren hangen. Gij hebt gezegd, mijn naam is 'taboe'." "Nou, dat weet ik" zei hij, "maar ik heet niet 'taboe'... ik ben 'incognito' ". En daarmee wist ik zijne naam... Incognito.

ANTOINET: Maar 'incognito' is gene naam. 'Incognito' wil zeggen dat niemand mag weten dat hij hier is. Als een hooggeplaatste persoon, de koning bijvoorbeeld, hier zou komen logeren, dan doet die dat incognito.

MELANIE: Ge wilt toch niet zeggen dat ik hier een afspraak heb met de koning?

ANTOINET: Maar neen sukkel, gij zijt een boerin hé, geen barones.

MELANIE: Oh, ik dacht al. Stomme trut dat ik ben.

ANTOINET: En hoe was hij, uwe mijnheer Incognito?

MELANIE: Niet veel soeps. 't Is een financiële adviseur of zoiets. Hij wilde direct geld voor mij beleggen, zoveel ik kon missen. Maar die haring bakt niet bij mij. Dat hij aan mijn lijf zit, tot daar aan toe. Maar van mijn centen blijft hij af, zeker weten.

ANTOINET: Dat is toch wel toevallig. Die van mij is bankdirecteur. Hij wilde voor mij ook geld beleggen, zoveel ik maar kan missen.

MELANIE: Misschien kennen die twee mekaar. Ze zijn van dezelfde stiel.

ANTOINET: Dat zou kunnen. Het toeval is de wereld niet uit. Alhoewel...

(Janos met schort aan komt uit de keuken.)

JANOS: Ha daar zie, de madammekes. Mogen ik een klein vraagje vragen?

MELANIE: Vraag wat ge wilt maar geen geld.

JANOS: Hadden de madammekes hier vandaag een afspraakje?

ANTOINET: Zeker Jeanke, wij hadden een afspraakje.

MELANIE: Allebei.

JANOS: En gij hebben dat afspraakje gemissen.

ANTOINET: Wij hebben niets gemissen.

MELANIE: Integendeel.

JANOS: Ikke kunnen niet meer volgen.

MELANIE: Dan moet ge harder leren lopen menneke.

ANTOINET: Of een trottinetteke kopen. Salu.

MELANIE: En de kost. *(Beiden gaan af in het trappenhuis.)*

JANOS: Straffe kost zonne.

Achttiende tafereel: Janos – Leo – Ronnie – Roza – SSM

LEO: *(komt met schort voor uit de keuken)* Helemaal gene kost als ge daar blijft rondlummelen.

JANOS: Meniere boss moeten mij excuseren. Maar hier gebeuren rare dingen.

LEO: Tegen wie zegt ge't.

JANOS: Tegen u meniere boss. Hier zijn toch niemand anders.

LEO: Dat is ook waar. Ik luister.

JANOS: Awel hé, meniere Lowie hebben ene afspraak met poezeke Antoinette uit de gazette. Maar ze trekken hem éne kloot af. En Jopie Konijn hebben éne rendez-vous met oude knar Melanie maar worden belazerd en besodemieterd.

LEO: Ja, ze hebben alle twee hun beklag gemaakt bij mister Jacob.

JANOS: Maar nu komen de straffe van de zaak: dat poezeke en diene oude knar hebben toch een afspraakje gedaan. Hoe kunnen dat kunnen meniere boss?

LEO: Ik zou het niet weten. Voor mij is het een raadsel.

ROZA: *(komt met schort voor uit de keuken)* Als ge hier alle twee raadseltjes staat op te lossen zal er van het avondeten niet veel in huis komen.

LEO: We komen direct. We zouden eerst graag weten met wie Antoinet en Melanie de bloemekes hebben buiten gezet.

RONNIE: *(is rechts uit de gang gekomen)* Ik heb ze op de gang gezien met dat geheimzinnig manneke ... dat mijnheerke Pierrot. Wie is dat eigenlijk?

LEO: Dat mag ik niet zeggen, beroepsgeheim. Hij heeft gevraagd om hier incognito te verblijven. Ik moet dat respecteren.

RONNIE: Ik vraag mij af wat Pierrot Incognito hier komt doen.

JANOS: Onder Lowie en Jopie hun duiven schieten.

LEO: Dat geloof ik niet. Hij is altijd zo beleefd en vriendelijk.

ROZA: Maar sluipt hier heimelijk rond als een schaduw over de muur.

RONNIE: Ik zal hem heel goed in het oog houden.

LEO: Ik ook. In 't Zoete Genot mogen geen misverstanden zijn.

(SSM komt binnen langs de inkomhal.)

ROZA: Daar komt uw misverstand. Los dat eerst maar op.

LEO: Zeg dat het niet waar is. Hullepp!!*(Leo loopt af naar het trappenhuis, achternagezeten door SSM en lachend achternagekeken door Ronnie, Janos en Roza.)*

SSM: Leooooo!!!!*(SSM loopt eveneens af naar het trappenhuis.)*

D O E K

VIERDE BEDRIJF

Negentiende tafereel: Leo – Antoinet

(‘s Anderendaags. Leo klaagt zijn nood aan mister Jacob.)

LEO: Mister Jacob, dat zoet genot begint mij zuur op te breken. Ons Roza snapt er de botten niet van. Ze wil per se zelf modern doen en slippertjes maken terwijl het juist de bedoeling is dat de klanten dat doen en dat wij van hun stommiteiten profiteren. En dan is er nog dat oud wijf, dat mij kost wat kost wil verkrachten. Dat mens jaagt mij de stuipen op het lijf. Ik heb al moeten lopen voor mijn leven. Waar ben ik toch aan begonnen?

(Antoinet is binnen gekomen langs de inkomhal. Zoals blijkt uit haar kleding heeft ze een wandeling gemaakt.)

ANTOINET: Dag mijnheer Leo. U maakt een praatje met mister Jacob?

LEO: Ja mevrouw Antoinet, hij is de enige die begrip heeft voor mijn problemen.

ANTOINET: Problemen mijnheer Leo? In 't zoete Genot?

LEO: Ja, ziet u. Onze laatste gast, zo een oude dame, om niet te zeggen ‘oude tang’, zit voortdurend achter mij aan. Ze noemt mij haar ‘grote beer’ en wil mij met huid en haar oppeuzelen.

ANTOINET: U bedoelt soeur Sabine Marie?

LEO: Soeur Sabine Marie? U bedoelt ... dat dat... een non is?

ANTOINET: Was mijnheer Leo, ze is uitgetreden. Zij was de mère supérieure van het pensionaat waar ik studeerde.

LEO: En nu hals over kop op zoek naar een vent.

ANTOINET: Die ze blijkbaar hier gevonden heeft.

LEO: Ik durf er niet aan denken. Mevrouw Antoinet, gij kent haar beter. Wat moet ik in godsnaam doen om verlost te geraken van dat manziek wijf?

ANTOINET: Dat zal niet gemakkelijk gaan. Wij noemden haar vroeger soeur Sergeant-Majoor of kortweg soeur SM. Als die zich ergens in vastbeet liet ze niet meer los. Een prooi in haar klauwen was een vogel voor de kat. Die moest eraan geloven, willen of niet.

LEO: En nu ben ik haar prooi.

ANTOINET: *(overdrijft om Leo bang te maken)* Gij zijt de vlieg in haar web. En zij is de spin. Zij rolt en rolt u rond in haar spinnenrag tot ge langzaam maar zeker stikt.

LEO: (*grijpt naar zijn keel*) Stop! Mijnen asem! Ik krijg geen lucht meer! Help! Wat moet ik doen?

ANTOINET: Ik zou het niet weten. Ze bang maken misschien.

LEO: Bang maken? Is er wel iets waar een sergeant-majoor bang voor is?

ANTOINET: Ik herinner mij dat ze bang was voor grote beesten.

LEO: Maar niet voor een ‘grote beer’.

ANTOINET: Vooral niet als die ‘grote beer’ Leo heet. Maar voor een grote hond, dat weet ik zeker. En ook voor een varken.

LEO: Een varken? Hoort ge dat, mister Jacob? Gij moet me helpen.

ANTOINET: Ik zei wel een varken, geen varkenskop. Daar draait ze haar hand niet voor om.

LEO: Wat moet ik dan doen?

ANTOINET: Ik weet alleen wat ge zeker niet moet doen: ze laten proeven van ’t zoete genot. Want dan zijt ge voorgoed verloren. Dag mijnheer Leo. Nog veel sterkte toegewenst. (*Antoinet gaat door maar treuzelt aan de bar.*)

LEO: Mister jacob, was ik ook maar een varken dan was ik er vanaf. Maar ik ben geen varken maar wel een dikke stomme ezel. Hoe moet dat aflopen? (*Leo gaat af achter de balie.*)

ANTOINET: Amai de grote beer noemt zichzelf een dikke stomme ezel. Soeur SM zorgt voor paniek in ’t zoete Genot.

Twintigste tafereel: Antoinet – Melanie

(*Antoinet wil naar het trappenhuis. Ze ontmoet Melanie die gekleed is om te gaan wandelen.*)

ANTOINET: Dag Melanie. Al op stap?

MELANIE: Ja Antoinet, ik moet eens goed uitwaaien om mijn gedachten op een rij te zetten.

ANTOINET: Dat heb ik ook gedaan.

MELANIE: Uitgewaaid?

ANTOINET: En eens goed nagedacht over mijn relatie met die bankdirecteur. Die praat alleen over geld. Ik denk dat ik terug naar huis ga.

MELANIE: Terug naar uw Konijn? Met al zijn vluggertjes tussendoor? Dat was u toch allemaal veel te veel.

ANTOINET: Beter veel te veel dan helemaal niks. Ten andere, waar zit hij mijnheer de bankdirecteur? Hij laat zich niet meer zien.

MELANIE: Mijn adviseur ook niet. In zijn brief zette hij nochtans een grote teut op over zijn vurig temperament en zijn prestatievermogen. Maar hij presteert juist geen fluit. Ik denk dat ik ook maar vertrek.

ANTOINET: Terug naar uwen boer? Ge kon zijn gesnurk toch niet meer verdragen.

MELANIE: Dat dacht ik ja. Maar wilt ge geloven dat ik dat gesnurk begin te missen. Een mens geraakt daar zo aan gewend dat ge niet meer zonder kunt. Als die thuis 's nacht eens niet snurkt, dan maak ik hem wakker om te zien of hij nog leeft.

ANTOINET: Ja zo gaat dat. Een mens weet pas wat hij mist als hij het mist.

MELANIE: En dus gaan we allebei maar beter naar huis.

ANTOINET: Dat moet dan maar. Inpakken en wegwezen. Weet ge dat ik blij ben dat er niks gebeurd is?

MELANIE: Ik ook. Ik zou mijne vent niet meer onder ogen durven komen. Zo een simpele ziel, die zou zoiets nooit doen.

(We zien het hoofd van Lowie links om de hoek in de gang. Hij schudt ijverig 'neen'.)

ANTOINET: Mijn konijntje ook niet. Vurig is hij, dat wel. Maar mij bedriegen, neen dat nooit.

(Wij zien het hoofd van Joop rechts om de hoek in de gang. Hij doet zijn neus op en neer wippen en schudt even dapper 'neen'. Beide mannen luisteren aandachtig mee.)

MELANIE: *(begint te giechelen)* Wij zijn wel heel stout geweest hé.

ANTOINET: En heel ondeugend. Maar nu weten we tenminste dat al dat modern gedoe niks voor ons is.

MELANIE: Maar heimelijk ben ik wel blij dat ik iets geriskeerd heb waar mijne vent nooit zou aan denken.

ANTOINET: Ik ook. Maar het moet wel een groot geheim blijven, ons groot geheim.

MELANIE: Dat vind ik ook. Ons mannen mogen het nooit te weten komen.

(De mannen trekken zich haastig terug om niet gezien te worden. De dames gaan af naar het trappenhuis.)

Eénentwintigste tafereel: Joop – Lowie

(Zodra de dames weg zijn komen Lowie en Joop uit de gang.)

LOWIE: Dedju, dat was ons Melanie.

JOOP: En mijn Antoinetje. Nou breekt mijn klompie.

LOWIE: Dan moet ge hem plakken.

JOOP: Ik bedoel dat figuurlijk idioot.

LOWIE: Dan kunt ge hem beter binden met een ijzerdraad.

JOOP: Ga met zo iemand naar de oorlog.

LOWIE: Ga maar alleen. Ik blijf bij ons Melanie.

JOOP: Maar zij niet bij u. Zij loopt rond in 't Zoete Genot.

LOWIE: En ze heeft een groot geheim waar ik nooit zou aan denken. Ik vraag mij af wat dat is.

JOOP: Ik vraag mij af wat mijn Antoinetje hier komt zoeken?

LOWIE: Wacht eens, ik had hier een afspraak met een Antoinet uit de gazet. Zou het kunnen dat ik... met uw Antoinet..?

JOOP: Vergeet het jongen. Mijn Antoinetje zou zich noot verlagen om met een stomme boer de koffer in te duiken.

LOWIE: (*grijpt Joop vast*) Een stomme boer? Pas op hé vriend. Een boer is veel slimmer en kan veel meer dan een konijn.

JOOP: Nou ja? Kan een boer meer dan een konijn?

LOWIE: Zeker weten. Een konijn kan niet boeren.

JOOP: Maar een boer kan ook niet konijnen.(*tic*)

LOWIE: Konijnen? Ik weet niet eens wat 'konijnen' is.

JOOP: Maar ik weet wel wat boeren is. Ik ben dus wel de slimste. Ten andere, zou het kunnen dat uw Melanie die vurige oude furie is waarmee ik hier een afsprakie had?

LOWIE: Wablief, Ons Melanie een vurige oude furie? Zijt gij nu helemaal op uwe kop gevallen?

JOOP: Zij verklaart dat wel zelf in haar handgeschreven schrijven.

LOWIE: Is het echt? Dan heeft ze juist zoveel verstand in hare kop als haar Mina.

JOOP: Als Mina, haar zus?

LOWIE: Nee, haar zeug.

JOOP: I:n ieder geval hebben zowel jij als ik onze afspraak gemist. Maar goed ook.

LOWIE: Ik lag er wel op geslepen. Zo een ferm jong wijveke begot.*(schudt zich)*

JOOP: Maar wel mijn ferm jong wijveke begot. Dan hadden we aan partnerruil gedaan, weet je wel.

LOWIE: En dan? Daar zijn we toch voor gekomen, weet je wel.

JOOP: Het ging gelukkig niet door. En nu nemen we stiekem de benen en maken ons uit de voeten. De vrouwtjes mogen ons hier niet zien.

LOWIE: Dat is waar. Moesten zij ons hier betrappen, oei oei oei, ik durf er niet aan denken.

JOOP: Maar wij hebben hen wel betrapt. En dat weten zij lekker niet. Dat komt nog wel eens van pas, jongen.

LOWIE: Verdomme, dat konijn zit vol streken. Kom, we gaan inpakken.

JOOP: En daarna wegwezen als een dief in de nacht.

LOWIE: Hela, niks meepakken hé Jopie. *(Beiden gaan af in de gang, Lowie naar links, Joop naar recht.)*

Tweëntwintigste tafereel: Leo – SSM

(Soeur SM komt uit het trappenhuis.)

SSM: Leooo!!! *(gaat tot aan de balie)* Ik weet gij zijn daar. Komen maar, grote beer. Ik zijn het, uw kleine Sabine. *(even stilte)* Hoe zit de kwestie? Komen gij? Of komen ik zelf? *(tot de varkenskop)* Et bien... gij daar. Hij zitten daarachter nespas? *(Het varken knort en schudt 'neen')* Gij maken mij nikske wijs bazeke. Gij spelen le cochon om mij te maken bang. Maar ik ben niet bang voor mijn grote beer. *(Het varken knort)* Stoppen nu maar vite met uw flauwe knor. Ik weten gij zitten daar. En mijn geduld is kapot. Komen toch vite Leo en laten mij smaken dat zoet genot. *(Leo heeft het masker van een varkenskop opgezet en veert recht achter de balie. Hij komt knorrend op SSM af. Deze slaat gillend op de vlucht naar het trappenhuis.)* Au secours, ene cochon, ene echte cochon potverdek, au secours!!! *(Leo neemt zijn masker af, plooit dubbel van het lachen en knort tussen het lachen door als een varken.)*

LEO: Bedankt mister Jacob voor de prettige samenwerking. Zij heeft de schrik van haar leven te pakken. En ik ben er voor goed vanaf. Zeker weten.

(Leo doet de rode lampjes branden en gaat naar de keuken.)

Drieëntwintigste tafereel: hulpinspecteur Fifi – inspecteur Popol – Roza – Leo – Janos – Ronnie – Antoinet - Melanie – SSM

(We horen zwoele muziek en Fifi, opgedirkt als een vamp, met kort rokje, nepjuwelen, lange wimpers en cigarettenhouder, maakt heupwiegend haar entree. Ze spreekt met hese stem en gedraagt zich uitdagend en verleidelijk.)

FIFI: Hello there!

ROZA: *(komt uit de keuken)* Hello juffrouw... euh... mevrouw?

FIFI: Juffrouw mevrouw... juffrouw.

ROZA: Waarmee kan ik u van dienst zijn... juffrouw?

FIFI: U kan mij helemaal niet van dienst zijn, mevrouwtje. Ik verwacht wat anders in 't Zoet Genot.

ROZA: En wat mag dat wel wezen?

FIFI: *(smachtend)* Een man. De man van mijn dromen. Kan dat?

ROZA: Dat kan. Er is zelfs keuze.

FIFI: Ook dat nog?

ROZA: Dat ook nog. Wat verwacht u zoal van *(smachtend)* 'de man van uw dromen'?

FIFI: Een man met een vurig temperament maar verfrissend als de dauw, zo hard als graniet en zo zacht als een lam, die liefdevol geeft en hartstochtelijk neemt, mij in vervoering brengt en onderdompelt in een onvergetelijke roes.

ROZA: Amai, da's niet niks. Maar u treft het juffrouw, ik heb voor u de man op maat, de Jean.

FIFI: De Jean!!!! Oooohhh!!! Wilt u hem roepen? Nu direct? Met champagne!

ROZA: Komt in orde *(roept)* Jeaeaeannn!!! *(Fifi zet zich rechts in de zetel. Roza gaat achter de bar, ontkurkt een flas champagne en neemt twee glazen. Melanie en Antoinet komen uit het trappenhuis met hun valies.)* Jullie gaan toch niet vertrekken? Het mooiste moet nog komen.

ANTOINET: Wij voelen ons hier niet thuis.

MELANIE: Ik hou niet van dat zoet genot. Ik hou meer van mijn varkenskot.

ROZA: Maar drink eerst nog iets op kosten van het huis.

ANTOINET: *(tot Melanie)* Wat doen we?

MELANIE: Meepakken natuurlijk, 't is voor niks.

ROZA: Dat is ferm gesproken. Waar blijft nu toch de Jean? Jeaeann!!!

(Melanie zet zich achter het tafeltje linksachter. Antoinet zet zich links van haar achter hetzelfde tafeltje. Ze worden later als het past door Roza voorzien van drank en nootjes. Janos komt uit de keuken gelopen.)

JANOS: Ja madamme boss?

ROZA: Een klant voor u. En wat voor een stuk zeg. Ze wacht ongeduldig op *(smachtend)* ‘de man van haar dromen’.

JANOS: En zijn madamme boss zeker dat ikke dat zijn, *(smachtend)* ‘de man van haar dromen’?

ROZA: Natuurlijk zijt gij dat: vurig , koel, hard, zacht, liefdevol, hartstochtelijk.

JANOS: Amai mijne frakske, daar komen dikke zever van zonne.

ROZA: Maar neen jong, laat nu maar eens zien dat ge uw geld waard zijt.

JANOS: Daarvoor moeten ikke niet veel laten zien zonne.

ROZA: Ge hebt nog helemaal niks laten zien. Ge weet toch waarvoor ge aangenomen zijt?

JANOS: Zeker madamme boss. En dat steekt tegen mijne goesting zonne. Maar ’t zal wel moeten zeker. *(Janos neemt het dienblad met de champagne en de glazen en gaat tot bij Fifi. Zodra hij Fifi ziet begint hij te beven zodat de glazen rammelen.)* Amai... da.. da... zijn niet mis gedomme. En ikke moeten dat poezeke soigneren. Janos jongen, uw jobbeke zijn ook niet mis gedomme. *(tot Fifi)* Dag juffrouwke, hier zijn ikke al zie... de Jean.

FIFI: De Jeaeeannn! Oooohhh!!!

JANOS: Ooohhh!!! Jaaa!!! De man van uw dromen... allee volgens madamme boss hé.

FIFI: Zie hem daar staan: vurig, koel, hard, zacht, charmant...

JEAN: En heel ambetant. Ik zal mij maar een poepeke zetten zeker?

FIFI: Of course sweetheart.

JANOS: *(zet zich neer rechts van Fifi en begint te serveren)* Zweet ge hard? Ik ook. ’t Is hier nog al warm. We zullen maar eens drinken, dat zijn heel fris, juffrouw...?

FIFI: Fifi.

JANOS: Fifi? Dat zijn een rare naam. Ikke hadden vroeger een kleine hondeke... en dat heette ook Fifi.

FIFI: Een kleine hondeke? Dat is lief. En mocht ge dat strelen?

JANOS: Strelen?

FIFI: Ja, over zijn koppeke. *(Fifi neemt de hand van Janos en streelt ermee over haar hoofd.)*

JANOS: Dat zijn waar gedomme. Mijn Fifieke hadden dat heel graag.

FIFI: Ja? En wat deed hij dan?

JANOS: Hij stak zijn staartje recht omhoog.

FIFI: En toen?

JANOS: Begon hij te kwispelen met zijn staartje.

FIFI: Oh ja? En wat deed hij toen?

JANOS: Waf waf waf.

FIFI: Waf waf waf?

JANOS: Fifi doen krek als mijn Fiefieke, waf waf waf. Iedere keer als ik over zijn koppeke strelen. Plezante hé. *(Janos lacht en maakt intussen Fifi het hof. Fifi doet haar uiterste best om Janos zoveel mogelijk champagne te laten drinken.)*

FIFI: Heel plezante! En hoe deed Fiefieke als ze iets nodig had?

JANOS: *(huilt als een hond)* Whoeoeoe!!!!

FIFI: *(imiteert Janos)* Whoeoeoe!!!

JANOS: Hebben Fiefieke iets nodig?

FIFI: Ja Jeanke, Fiefieke hebben u nodig, Whoeoeoe!!!.

JANOS: Waf waf waf.

(Terwijl Jean en Fifi in de zetel stoeien en vooral fors drinken komt Popol binnen van uit de inkomhal.)

POPOL: Dat is hier precies een hondenasiel.

ROZA: *(komt vanachter de bar)* Dag mijnheer.

POPOL: Dag lief mevrouwtje.

ROZA: Wat kan ik voor u doen?

POPOL: Ik ben hier toch in 't Zoete Genot.

ROZA: Zo is dat mijnheer.

POPOL: Dan wil ik daar graag van proeven.

ROZA: Ach zo. Dan is er wel een klein probleem. Het Zoet Genot is momenteel druk bezet.

POPOL: Zal ik dan met u beginnen? Champagne en twee glazen.

ROZA: De glazen en de fles komen er aan. Maar ik ben niet beschikbaar. Jean, mijnheer vraagt om Jeannetje voor een verzetje.

JANOS: Maar madamme boss, de Jean...

ROZA : Maakt even tijd om Jeannet te roepen. Fiefieke blijft wel even op haar achterste pootjes zitten.

FIFI: Waf waf waf.

JEAN: Whoeoeoe!

(Jean drinkt zijn glas leeg en loopt af links in de gang.)

ROZA: Jeannet komt er zo aan mijnheer. Ze zal u niet teleurstellen.

POPOL: Daar twijfel ik geen seconde aan;

(Popol zet zich links in de zetel. Roza haalt champagne en glazen. SSM komt uit het trappenhuis met haar valies en wil haastig vertrekken.)

ANTOINET: Hei soeur mevrouw Sabine, ge zijt zo haastig?

SSM: Oh mijne kind, wat ik heb beleefd. Daar achter die balie, daar het zat. Ik denk het zijn mijne grote beer. Mais non, het zijn éne echte cochon met zo ene lange snuit.

ANTOINET: En toen was het sprookje uit.

SSM: Bien sûre! Ik zetten jamais nog éne voet in deze huis, jamais de la vie.

ANTOINET: En 't zoet genot dan?

SSM : Dat kan mij gesteeld zijn. Salu! *(loopt haastig af langs de inkomhal.)*

ANTOINET: Dag soeur Sabine Marie. De grote beer zal content zijn.

POPOL: *(tot Fifi)* En... bevalt het u in 't Zoete Genot, juffrouw Fifi?

FIFI: We spelen hondje - waf waf waf.

POPOL: Foei Fifi.

FIFI: 't Is heel plezant: l'amour, champagne, muziek.

POPOL: 't Wordt nog veel plezanter.

FIFI: Zeker weten. De Jean was maar het begin.

POPOL: Jeannet, dat wordt het einde. Muziek patrone!

ROZA: U wenst?

POPOL: Romantische muziek bij ons intiem samenzijn.

ROZA: Ach zo, mijnheer verkiest een amoureuze avond en een zwoele nacht in 't Zoete Genot.

FIFI: Fifi ook zonne.

ROZA: Daar wordt voor gezorgd. Ronnie! Muziek!

(Roza gaat terug achter de bar. Ronnie komt uit het trappenhuis, gaat tot achter het rechtse tafeltje en begint te spelen. Intussen wordt Jean getransformeerd wordt tot Jeannet. Melanie profiteert hiervan om de show te stelen. Ze doet alles wat op haar tafeltje staat en ligt zoals glazen, asbak, vaasje in haar sacoché verdwijnen. Roza brengt een flas champagne en twee glazen tot bij Popol. Wanneer Jean opkomt als Jeannet stopt Ronnie met spelen en zet zich neer aan het tafeltje.)

JANOS: *(trippelt als Jeannet tot bij Popol)* Dag meniere, ikke zijn de Jeannet.

POPOL: Ik ben de Popol.

JANOS: Komen de Popol om te fikken en te fakken?

POPOL: Juist Jeannet. Zet er u bij en drink een glaasje champagne. Dan komt ge in de goede stemming. *(giet een glas vol)*

JANOS; *(vleit zich neer links van Popol)* De Jeannet hebben al vele goede stemming zonne. *(drinkt en richt zich tot Fifi)* Dag madammeke.

FIFI: Ik ben Fifi.

JANOS: Fifi waf waf?

FIFI: Stoute meid! Ken ik u ergens van?

POPOL: Natuurlijk niet Fifi, dit is de Jean niet, dit is de Jeannet. *(knipoog)*

JANOS: *(drinkt en boert)* Zo zijn dat, Popolleke.

FIFI: Maar waar blijft mijne Jean? Ik word ongeduldig!

JANOS: Ikke zullen hem gaan halen. Ikke zijn direct terug hé Popolleke.

(Janos streelt Popol over zijn haren, drinkt, blaast en boert en loopt onzeker af links in de gang.)

RONNIE: *(komt tot bij de zetel)* En? Lukt het zo een beetje?

POPOL: Het lukt helemaal.

FIFI: Wij belevende de dag van ons leven.

RONNIE: Maar het orgelpunt moet nog geplaatst worden.

FIFI: Nog een paar glazen voor mijne Jean.

POPOL: En nog een paar glazen voor mijn Jeannet.

RONNIE: En 't kan niet op met de pret. Ik hou mij heel discreet op de achtergrond en zorg voor aangepaste muziek. *(Ronnie speelt tot hij Jean ziet terugkomen. Melanie maakt van de gelegenheid gebruik om het tafeldoek in haar zakken te laten verdwijnen.)* Pas op, daar is hij al terug.

(Jean komt teug opgelopen als Jean. In zijn haast heeft hij zijn pruik vergeten af te nemen. Hij zet zich terug neer bij Fifi.)

JANOS: Hier zijn ikke terug zie. Rappe hé. *(Ze drinken opnieuw.)*

FIFI: Rap Jeanke? Ge hebt mij een eeuwigheid laten wachten.

POPOL: Hij is intussen naar de coiffeur geweest.

JANOS: Naar de coiffeur? Dat kunnen niet kunnen. Die zijn vandaag gesloten.

FIFI: Wie heeft er dan uw mise-en plis gedaan chouchou?

JANOS: Mijn mise-en-plis? *(voelt op zijn hoofd en rukt zijn pruik af)* Dedju, meniere boss hebben vergeten mijne pruike te pakken. Die stomme kloetepak! Grappeke! Plezante hé. *(lacht onnozel en drin kt)*

POPOL: Ik vind dat niet plezant. Waar blijft mijn Jeannet?

JANOS: *(duidelijk beschonken)* Geduld Popol, geduld jongske. Ikke kunnen niet alles te gelijk kunnen zonne.

POPOL: Hoe weet gij dat ik Popol ben?

JANOS: Oh dat? De... euh... de Jeannet hebben dat gezeggen. Ik zal ze direct roepen.

POPOL: Dat wordt tijd. Mijn geduld is op.

JANOS: Het mijne ook. *(Janos drinkt, boert, raapt zijn pruik op en zwijmelt straalbezopen naar achter.)* Madame boss, datte moeten stoppen zonne. De Jean maar drinken, de Jeannet maar zuipen en de Janos zijn poepeloere poepeloere. En passen op hé madamme boss, éne Griekse migrant die zo zat zijn als éne Zwitser zijn heel ambetant voor Belze mensen zonne. Daarom ikke zeggen datte moeten stoppen.

ROZA: Ge hebt daar wel zelf voor gekozen hé Jean Jeannet.

JANOS: Dat kloppen. Maar mijne maat zijn vol. Kunnen gij wat zorgen voor diene Popol?

ROZA: Ik denk er nog niet aan. Dat Leo dat maar oplost.

JANOS: Ikke zullen hem dat directe vragen. *(Janos zwijmelt de keuken.)*

POPOL: Ik ben curieus wat er nu gaat gebeuren.

FIFI: Ik heb er geen gedacht van.

RONNIE: We kunnen ons aan alles verwachten. Ik ken de baas. Hij is tot alles in staat.

(Janos komt terug uit de keuken.)

ROZA: En?

JANOS: Het komen in de sacoche zeggen meniere boss;

ROZA: Wat gaat hij doen?

JANOS: Ikke niet weten zunne. Hij zullen deze probleem oplossen zeggen hij. *(wankelt tot bij Fifi en laat zich in de zetel vallen.)*

POPOL: Waar blijft nu mijn Jeannet?

JANOS: Jeannet? Ah die. Die zijn afgedanken... naar den dop... allee dat denken ikke toch.

POPOL: En wat doe ik nu?

JANOS: Wachten hé Popol. Ikke denken meniere boss zoeken een andere Jeannet. Daar zijn mensen genoeg die in 't zwart wat willen bijverdienen. Vragen maar aan de Ronnie hé Ronnie. Spelen nog maar éne stukje jongen.

(Janos vleit zich tegen Fifi aan. Samen met Popol drinken ze nog wat. Intussen speelt Ronnie aangepaste muziek. Leo heeft zich verkleed als een echte vamp met witte pruik, korte rok, zwarte kousen en schoenen met hoge hakken. Hij heeft echter vergeten zijn pikzwarte snor af te scheren. Op de tonen van smachtende muziek maakt hij vanuit de gang 'en danseuse' een opgemerkte entree.)

LEO: *(danst tot bij Popol)* Hellooooo!

(Janos beseft wat er gaande is, staat recht en plooit dubbel van het lachen.)

POPOL: Hello lieve schat, kom jij mij gezelschap houden?

LEO: *(zet zich links van Popol)* Als ik mag, graag skoebidoebi. *(doelend op Janos, die Leo er met gebaren tracht op te wijzen dat zijn snor er nog staat.)* Zeg eens, wat mankeert die rare kwiet?

POPOL: Zo zat als een kanon, niet bezien schatje. Ik ben Popol. Een glaasje?

LEO: Dat is lief. Maar een ganse fles is nog liever.

POPOL: Amai, gij zijt voor de commerce.

LEO: Ja, ik sta per stuk, weet ge. Een percentje op iedere fles steek ik in eigen tes. À propos, ik ben Leo...jaa jaja Leaaa.

POPOL: En waar is Jeannet?

LEO: Jeannet? Die voelde zich niet goed... ziek. De baas heeft ze naar huis gestuurd. Een paar dagen ziekenkas zal ze goed doen.

POPOL: En Jean zei dat ze moest gaan doppen.

LEO: De Jean? Die zatte kul? Die weet niet wat hij zegt.. of wat hij doet. Allee wat doet die nu? Wat wil die nu zeggen?

POPOL; Hij wil zeggen dat ge niet geschoren zijt... hier... onder uw neus.

LEO: *(voelt onder zijn neus)* Merde de merde, rats vergeten.

POPOL: Dat is niet erg vrouwelijk hé Leo..jaaa. Waarom staat die snor daar?

LEO: Omdat... omdat... omdat mijn ladyshave kapot is.

POPOL: Kom mijnheer Leo, de komedie heeft lang genoeg geduurd.

LEO: Welke komedie snoepie?

JANOS: Wat bedoelen diene zak?

FIFI: Dat gaan we u nu vertellen.

(Fifi en Popol staan recht en halen een legitimatiebewijs boven. Ook Janos en Leo staan recht.)

POPOL: Ik ben inspecteur Popol.

FIFI: En ik ben adjunct-inspecteur Fientje.

JANOS: *(duidelijk nog dronken)* Fiefieke klinken beter zonne, Fiefieke waf waf waf.

POPOL: Wij zijn beiden van de zedenpolitie.

LEO: En wat komt de zedenpolitie zoeken in 't Zoete Genot.

POPOL: Wij zijn getipt dat hier dingen gebeuren die beter niet gebeuren in zo'n deftige zaak.

LEO: Getipt? Door wie dan wel?

FIFI: Door onze hoofdinspecteur die hier incognito geïnfilteerd is om een oogje in 't zeil te houden.

LEO: Incognito? Is Pierrot Incognito een hoofdinspecteur van de zedenpolitie?

(Popol en Fifi nemen hun glas en gaan aan de bar staan.)

RONNIE: Neen, niet Pierrot Incognito. Dat is een geval apart.

LEO: Maar... wie dan wel?

RONNIE: Ge moogt één keer raden.

ROZA: *(is erbij gekomen)* Ronnie? Gij toch zeker niet?

RONNIE: Ja Roza, ik toch wel.

LEO: Slang!!! Adder!!! Verrader!!! En wij hebben u zo warm onthaald!

RONNIE: Dat is waar, heel warm.

LEO: En u gratis voor niets gevoederd!

RONNIE: Met afval uit de keuken.

ROZA: Maar 't waren toch lekker hapjes hé Ronnie.

RONNIE: Ja Roza, dank zij u waren het heel lekker hapjes.

LEO: Wablief? Hebt gij iets speciaal gedaan voor die rat, die heimelijke gluiperige geniepigie spion?

RONNIE: Ze heeft heel goed voor mij gezorgd Leo. En daarom ben ik bereid om deze zaak in der minne te regelen. Ten minste als gij uw verstand wilt gebruiken.

ROZA: Zijn verstand gebruiken? Dat wordt een ramp. Hij heeft er geen.

LEO: Rozaaa! Let op uw woorden.

ROZA: Ik let beter op mijn woorden dan gij op uw daden.

RONNIE: Leo ge moet kiezen of delen. Ofwel stopt ge met deze zaak ofwel maken we een rapport. *(gaat naar de bar bij de andere politiemensen.)*

LEO: Maar ik had al klanten. Moet ik nu echt stoppen met mijn Zoet Genot?

JANOS: *(tot bij Leo en Roza)* Meniere boss moeten nikske stoppen met dat Zoete Genot. Zoete genot kunnen ook zonder te fikken en te fakken.

LEO: Oh ja? En voor wat staat dat dan... uw Zoet Genot?

JANOS: Mijn Zoet Genot staan voor crêpe flambée au Grand Marnier, Luikse wafelen met bloemensuiker, crême glacée coupe Klitseberge*** met de bosbessen en de frambozen...

LEO: Stop maar, dat is al meer dan genoeg.

JANOS: Bijlange niet genoeg meniere boss. Wij kunnen ook nog specialiseren in de Griekse specialiteiten zoals amandelcrema, walnotentoeta, notengebakken baklava, kweepeerpasta van Cephalonia, honingtaarte van de eiland Siphnos...

ROZA: Maar dat is een goed gedacht Janos.

JANOS: Zeker madamme boss, dat worden éne verbroedering van de Belze en Griekse specialiteiten op éne menukarte in 't Zoete Genot. Successe gegarandeerd madamme boss.

ROZA: Zullen we dat doen Leo...ke?

LEO: Dat zal wel moeten zeker. Eigenlijk ben ik content dat heel dat gedoe van de baan is. Ik kreeg schrik dat ik u ging verliezen met al mijn zotte kuren. Ziet ge mij nog graag Roosje?

ROZA: Niet met die vrouwenkleren aan uw lijf. Maak als de bliksem dat ge terug een normale vent zijt. En dan zien we wel.

LEO: Ja maar...

ROZA: Niks te maren, vooruit zeg ik nu, direct, onmiddellijk.

LEO: *(heel deemoedig)* Ja Roza. *(af links in de gang.)*

RONNIE: *(komt tot bij Roza en Janos)* Nu zullen we dat ander varkentje eens wassen.

JANOS: Toch niet mister Jacob wassen hé Ronnie?

RONNIE: Nee, niet mister Jacob maar Pierrot Incognito. Inspecteurs, licht hem van zijn bed, kamer zeventien.

(Popol en Fifi vertrekken rechts in de gang.)

ROZA: Wat is er met mijnheer Pierrot?

RONNIE: Wij vermoeden dat hij vrouwen oplicht. Die dames weten er meer van. Ik hoop dat zij er niet zijn ingetrapt.

ROZA: Ik denk het niet. Zij hebben onraad geroken en willen vertrekken. Ronnie ik kan u niet genoeg bedanken dat wij weer een normaal leven gaan leiden. Ik was heel dat gedoe kotsbeu.

RONNIE: Een moment heb ik gedacht dat ge het spel meespeelde en met mij wilde aanpappen.

ROZA: Ik speelde het spel om Leo jaloers te maken en hem zijn stommiteiten te doen inzien. Sorry als ik u op verkeerde gedachten heb gebracht.

RONNIE: 't Heeft niet lang geduurd. Janos had u door en heeft mij verwittigd.

ROZA: Janos? En ik dacht nog wel dat gij zo stom waart als een kieken.

JANOS: Griekse kiekens zijn niet zo stom als ze eruit zien madamme boss. Die zijn niet onder ene Belze kloek uitgebroed zonne.

Vierentwintigste tafereel: Roza – Leo – Janos – Ronnie – Antoinet – Melanie – Lowie – Joop – inspecteur Popol- hulpinspecteur Fientje – Pierrot.

(We horen gestommel en geroep achter in de gang. De inspecteurs dragen of sleuren Pierrot naar binnen.)

PIERROT: Laat mij los. Hulp, ik word ontvoerd!

POPOL: Wij hebben de koe bij de horens!

JANOS: Maar neen, gij hebben Pierrot bij zijne kraag.

MELANIE: *(staat recht)* Maar dat is die financie - adviseur waarmee ik een afspraak had.

ANTOINET: *(staat eveneens recht)* Gij vergist u. Dat is die bankdirecteur waarmee ik een afspraak had.

RONNIE: Geen financie-adviseur of geen bankdirecteur maar een oplichter die zijn zakken vult door lichtzinnige vrouwen hun kop zot te maken en hun centen af te luizen.

MELANIE: *(tot Pierrot)* Is dat waar?

PIERROT: 't Is te zeggen...

MELANIE: Ja dus. Kom hier dat ik u een kopje kleiner maak. *(Melanie neemt een tafelmes en wil Pierrot te lijf gaan maar wordt tegengehouden door Ronnie.)* Een oud mens zijn centen afpakken! Ik zal u eens wat anders leren! Aan de kant dat ik hem castreer, de mislukte hengst!

RONNIE: Hela, het recht niet in eigen handen nemen hé. Hij zal zijn verdiende straf wel krijgen. Inspecteurs... afvoeren.

PIERROT: Mijnheer mag ik nog iets zeggen?

RONNIE: 't Is goed, tien seconden.

ANTOINET: Wij verwachten minstens uw excuses.

PIERROT: *(De inspecteurs laten Pierrot even los.)* Ja zeler. Na alles wat er hier gebeurd is zou ik... zou ik mij willen... willen ... uit de voeten maken!

(Pierrot vlucht achter de balie, zet de radio keihard aan en doet de sfeerbelichting branden. We horen loeiharde twist of rockmuziek. Hulpinspecteur Fientje zit achter Pierrot aan. Deze klautert over de balie en springt op de grond. De inspecteurs versperren hem de weg. Pierrot weet niet wat doen en begint te dansen. De inspecteurs dansen om hem heen en trachten hem te grijpen. Iedereen is in beweging, ook de varkenskop. Pierrot neemt Fientje, die helemaal opgaat in het dansen, bij de hand en chargeert onder haar arm door. Zo maakt hij de weg vrij en vlucht langs de inkomhal, achterna gezeten door de inspecteurs. Ronnie gaat achter de balie, zet de muziek en de sfeerbelichting af en gaat terug achter de bar.)

MELANIE: Hij is er vandoor, de bedrieger.

RONNIE: Ver zal hij niet lopen. Mijn inspecteurs vatten hem zo bij de kraag. Mijn werk zit erop. Ik ga inpakken. *(af naar het trappenhuis.)*

ANTOINET: Nu versta ik er niets meer van. Ik had hier een afspraak met een oudere man.

MELANIE: En ik met een jongere man.

ANTOINET: Maar we hebben geen van de twee gezien. Zouden die hun kat gestuurd hebben?

MELANIE: Hun kat? Ik heb geen kat gezien?

JANOS: Ikke hebben toch gezeggen hier zijn een oudere en een jongere man die hun afspraakje hebben gemissen. *(Janos en Roza gaan samen naar de keuken.)*

ANTOINET: Da's waar. Melanie, ze zijn toch hier.

MELANIE: We hebben ons alleen van vrijer vergist.

ANTOINET: Mijn goesting in een vrijpartij is nu wel over. Maar ik had hem wel graag gezien, die rustige oudere man.

MELANIE: En ik die vurige jonge vent. Waar zouden die zijn?

(Lowie en Joop komen allebei uit de gang, klaar om te vertrekken.)

LOWIE EN JOOP: Hierzo!!! *(Lowie zet zijn valies bij die van Melanie. Joop zet zijn valies naast de zetel.)*

MELANIE: Lowie!!!

ANTOINET: Jopie!!!

LOWIE EN JOOP: Hellooo!!!

(Lowie gaat links van Melanie staan, Joop rechts van Antoinet.)

MELANIE: *(tot Lowie)* Wat zijt gij hier verloren?

ANTOINET: *(tot Joop)* En jij daar?

LOWIE: Ik had hier een afspraak met een zekere Antoinet uit de gazet.

JOOP: En ik met Melanietje.

MELANIE: *(tot Lowie)* Wablief? Gij met Antoinet? *(tot Antoinet)* Zeg eens lellebel, zit gij achter mijne vent aan?

ANTOINET: En gij oude sloerie, zit gij achter mijne vent aan?

MELANIE: Ik zit niet achter uwe vent aan!

ANTOINET: En ik zit niet achter uwe vent aan!

MELANIE: Nee dat hoor ik! Gij zijt ook voor niets verlegen gij!

ANTOINET: Gij wel misschien?

MELANIE: Ik kon niet weten dat dat uwe vent was!

ANTOINET: En ik kon niet weten dat dat uwe vent was.

MELANIE: Maar gij wist toch dat hij Lowie heet!

ANTOINET: En gij wist dat hij Jopie heet!

MELANIE: Maar gij hebt mij nooit verteld dat uwe vent ook Jopie heet!

ANTOINET: En gij hebt mij nooit verteld dat uwe vent ook Lowie heet!

MELANIE: Gij kunt zeggen wat ge wilt. Ik vertrouw u niet!

ANTOINET: Ik u ook niet!

JOOP: Nou lieve dames, hebben wij ook nog wat in de pap te brokken ja? *(Joop doet zijn neus op en neer wippen.)*

ANTOINET: Zelfs geen kruimeltje heb jij nog in mijn pap te brokken. Ik vertrek alleen en voorgoed, langoor!*(doet eveneens haar neus op en neer wippen en maakt het gebaar van langoor met twee handen naast haar hoofd.)*

JOOP: Maar lieve schat, er is toch helemaal niets gebeurd, tenminste niet wat ons betreft hé Lowie?

LOWIE: Nee, helemaal niets.

MELANIE: Moeit er u niet mee gij.

JOOP: Wij hebben zelfs geen groot geheim dat jullie nooit mogen weten.

ANTOINET: Wat wil jij daarmee zeggen?

JOOP: Dat jullie misschien meer te verbergen hebben dan wij hé Lowie.

LOWIE: Dat denken wij ja.

MELANIE: Hoe kunt gij dat weten?

LOWIE: Misschien hebt gij iets laten vliegen zonder dat ge 't wist.

MELANIE: Hebt gij iets geroken Antoinet?

ANTOINET: Helemaal niets. En er is echt niets gebeurd wat het daglicht niet mag zien Jopie.

JOOP: Ik geloof jou op je woord lieverd? Jij zou mij toch nooit besodemieteren niet waar?

ANTOINET: Van mijn leven niet, mijn lief konijntje. Zullen we nou maar gaan zeg?

JOOP: Graag lieve schat. Maar eerst even afscheid nemen, dacht ik zo.

ANTOINET: Tuurlijk. *(gaat tot bij Lowie)* Dag Lowie, 't zal dus niet doorgaan. Gelukkig maar zeker?

LOWIE: Nee spijtig verdomme. *(schudt zich)*

MELANIE: Lowie!

LOWIE: Ja Melanie. Gelukkig Antoinet.

JOOP: Dag Melanietje, het weze dan maar zo. Ik vind jou nochtans een lekker stukkie hoor, lieve meid.

MELANIE: Een lekker stukkie? Zo een oude knook als ik? Hoort ge dat Lowie?

LOWIE: Ja ik hoor dat. en dat staat mij niks aan. Als dat konijn niet maakt dat hij vanonder mijn ogen komt klopt ik hem achter zijn oren en stoof hem op met pruimen en trappist.

JOOP: Graag Westmalle*** als het kan. Maar het konijn kiest liever het hazenpad. Het wordt hier te warm onder zijn pootjes. *(Joop doet zijn neus op en neer wippen, neemt zijn valies en vertrekt samen met Antoinet haastig langs de inkomhal.)*

LOWIE: *(terwijl hij Joop achtervolgt en natrapt)* Onder zijn poepje ook als hij niet oppast.

MELANIE: Moest dat nu echt?

LOWIE: Hij noemde u zijn lieve meid, zijn lekker stukkie.

MELANIE: En dan?

LOWIE: Gij zijt mijn lieve meid, mijn lekker stukkie.

MELANIE: Meent ge dat echt?

LOWIE: Ja Melanie.

MELANIE: Goed dat ik dat weet. Kom we zijn weg. Pakt gij de valiezen.

LOWIE: Ja Melanie. *(wil de valiezen opnemen.)* Dat is veel te zwaar zulle.

MELANIE: Te zwaar? Mijn valies is bijna leeg.

LOWIE: De mijn is bomvol.

MELANIE: Bomvol? Waart ge van plan om nooit meer naar huis te komen?

LOWIE: Toch wel, toch wel.

MELANIE: Wat hebt ge dan allemaal bij?

LOWIE: Appeltjes voor de dorst. Ik heb alle rapeling van onder de boom meegebracht.

MELANIE: Wablief, Ons Mina haar appelkes? Ge weet toch dat ze niks liever vreet.

LOWIE: Dat wel. Maar ik dacht dat Antoinet...

MELANIE: Antoinet? Wilde jij ons Mina haar appelkes aan een vreemd wijf opvoederen?
Daar gaat ge spijt van krijgen manneke. Naar huis!

LOWIE: Ja Melanie. Maar die valiezen? En mijne rug?

MELANIE: Uit de weg flauwerik. *(Melanie geeft haar sacoché aan Lowie, neemt de valiezen en vertrekt met gebogen rug door de inkomhal, op de voet gevolgd door Lowie.)*
Achter mij aan.

LOWIE: Ja Melanie.

MELANIE: En niet achterblijven.

LOWIE: Nee Melanie.

MELANIE: En voorzichtig zijn hé.

LOWIE: Ja Melanie.

MELANIE: Dat ge niet valt.

LOWIE: Nee Melanie. *(Alvorens af te gaan draait Lowie zich fier als een gieter naar het publiek.)* Dat is nu mijn Melanie zie. *(schudt zich en gaat op stap achter Melanie aan. Roza komt uit de keuken en gaat achter de bar. Leo komt uit de gang.)*

LEO: 't Is hier zo stil.

ROZA: Iedereen is weg.

LEO: Iedereen toch niet?

ROZA: Ge bedoelt mister Jacob? Die is er nog.

LEO: Die kan ook niet weg. Daar staan geen poten onder.

ROZA: Wie bedoelt ge dan wel?

LEO: Gij natuurlijk.

ROZA: Ge hebt toch nooit gedacht dat ik u in de steek zou laten?

LEO: Ik heb wel even getwijfeld.

ROZA: Dat zou ik toch nooit doen. Wij zijn toch samen getrouwd.

LEO: Zo ken ik er nog. En ga maar eens zien: modern doen en ribbedebie.

ROZA: Ik sta al veel verder. Trouwen is houwen. Dat wordt de nieuwe modetrend als iedereen zijn gezond verstand teruggevonden heeft.

LEO: Dat kan. Maar intussen staan we met de zaak even ver als in 't begin.

ROZA: We zijn wel een heel stuk wijzer geworden... hoop ik.

JANOS: *(is intussen uit de keuken gekomen)* Er zijn toch nog éne probleem.

LEO: En dat is?

JANOS: Kunnen de Janos blijven asjeblief?

ROZA: Maar ge moet blijven Janos. Wie gaat anders al die Griekse specialiteiten bereiden?
En de afwas doen, de bedden maken, de kamers poetsen...

LEO: ... de tafels dekken, de gasten bedienen, de tapijten stofzuigen...

JANOS: Stoppen maar, de Janos horen al. Hij zijn meer dan welkom.

LEO: En toch zal het niet kunnen.

JANOS: Niet kunnen meniere boss?

ROZA: En waarom niet?

LEO: De klanten zijn weg. En zonder klanten geen verteer, zonder verteer geen geld en
zonder geld gene pree.

JANOS: En zonder pree gene Janos.

LEO: Of 't zou moeten zijn dat ge voor niets wilt werken hé beste vriend.

JANOS: Beste vriend zijn rappe content meniere boss. Maar misschien toch een kleine preeke
om te beginnen?

LEO: Waar haal ik zonder klanten het geld?

ROZA: We kunnen ze toch terugroepen. *(Ronnie komt uit het trappenhuis klaar om te vertrekken.)*

LEO: Dat is een goed gedacht. Lopen Janos, haal iedereen terug.

JANOS: Iedereen meniere boss? Of alleen maar de goeden?

LEO: Als 't in ons kraam past zijn het allemaal goeden, kieken.

JANOS: Gesnappen meniere boss. De Janos vliegen achterna, de benen van onder zijne lijf.

LEO: Ik vrees dat ge dan op uw smikkel gaat Zorba. *(Janos vertrekt in looppas langs de inkomhal.)*

RONNIE: Zal ik ook nog maar wat blijven?

LEO: Daar heb ik het heel moeilijk mee. Achterbaks de poten van onder mijne stoel zagen
terwijl ge in mijn eigen keuken uwe buik volspeelt.

RONNIE: Ik deed het wel met goede bedoelingen.

LEO: Om mij op mijn gat te doen vallen ja.

ROZA: Nee? Om u terug met uw twee voeten op de grond te zetten. Want ge waart tot alles in staat om abnormaal normaal te doen.

LEO: Niet overdrijven hé. Allee 't is goed. Ge moogt blijven op twee voorwaarden.

RONNIE: En die zijn?

LEO: Eén: dat ge met gans het politiekorps klant wordt in het nieuwe Zoete Genot.

RONNIE: Dat is beloofd. En twee?

LEO: Dat ge het door de vingers ziet als ik in 't zwart werk.

RONNIE: We komen buiten de uren. Dan zien we helemaal niks.

LEO: Zo wil ik het graag horen. Welkom in onze nieuwe zaak.

ROZA: Ronnie, nu ge toch hier zijt, wilt ge misschien iets spelen voor mij... en mijne Leo?

LEO: Voor ons allebei? Oh, dan klinkt die muziek als muziek in mijn oren. Roza liefste, hoe heb ik toch zo stom kunnen doen?

ROZA: Dat is niet moeilijk. Ge zijt niet slimmer. Mag ik u misschien een goede raad geven?

LEO: Zeker kind, goede raad is goud waard

ROZA: Wel hé, luister in 't vervolg beter naar uw vrouwke. In jaren is ze wel veel jonger maar hierboven in haar koppeke is ze veel ouder en wijzer dan hare 'Grote beer'.

LEO: 'Grote' beer zal het in zijn oren knopen.

ROZA: In zijn hersenen zal nogal moeilijk zijn.

LEO: Waarom?

ROZA: Omdat ge er geen hebt tiens.

LEO: Ge gaat toch weer niet beginnen zeker?

RONNIE: Ik wel. Luister. *(muziek in bijlage)*

(Ronnie speelt, Leo en Roza zingen. Tijdens het zingen komen al de anderen terug op het podium. Lowie en Melanie zetten zich rechts in de zetel, Antoinet en Joop links in de zetel. Inspecteur Popol zet zich samen met een geboeide Pierrot aan het rechtse tafeltje. Hulpinspecteur Fientje zet zich samen met SSM aan het linker tafeltje. Janos, die als laatste terug naar binnen komt, gaat achter de bar staan.)

LEO: Mister Jacob, ik wil u nog gauw wat vragen:
Waarom is mijn Zoet Genot niet doorgedaan?
Want ik wilde toch de mensen slechts behagen.

Heb ik dan de hele zaak verkeerd verstaan?
 'k Had bijna mijn liefste vrouwtje zelfs verloren.
 En mijn Roosje hoort normaal voorgoed bij mij.
 Want wij hebben toch elkander trouw gezworen.
 Samenleven maakte ons toch altijd blij.

LEO EN ROZA: Want wij hebben toch elkander trouw gezworen.
 Samenleven maakte ons toch altijd blij.

ROZA: Lieve Leo ik zal altijd bij je blijven,
 ook al lijkt dat misschien abnormaal normaal.
 Met het huwelijk kan men toch de spot niet drijven.
 Daarom ga ik met geen ander aan de haal.

LEO: Als muziek klinken je woorden in mijn oren.
 In mijn dromen hoor je altijd aan mijn zij.
 Want wij hebben toch elkander trouw gezworen.
 Samenleven maakte ons toch altijd blij.

LEO EN ROZA: Want wij hebben toch elkander trouw gezworen.
 Samenleven maakte ons toch altijd blij.

Na het groeten. (eventueel)

LEO: Aan het eind van ons verhaal
 ALLEN: volgt als steeds de moraal.
 LEO: Is normaal nu abnormaal
 ALLEN: abnormaal normaal?
 LEO: Ons verstand is vast te klein
 om nog mee te kunnen zijn.
 ALLEN: Want wij zijn... allemaal
 spelers in een zot verhaal.
 Wie normaal doet heeft een kwaal
 of is marginaal.

LEO: Uw aanwezigheid alhier
 ALLEN: was voor ons allemaal
 LEO: bron van vreugde en plezier
 ALLEN: Dat is echt normaal!
 LEO: Waart ge van ons spel tevrede
 deel het aan je vrienden mee.
 ALLEN: Drink met ons... aan de toog
 nog een glas als epiloog.
 Volgend jaar, dank u zeer
 zien w'elkander weer.

D O E K

SLIPPERLIED

naar oude muziek



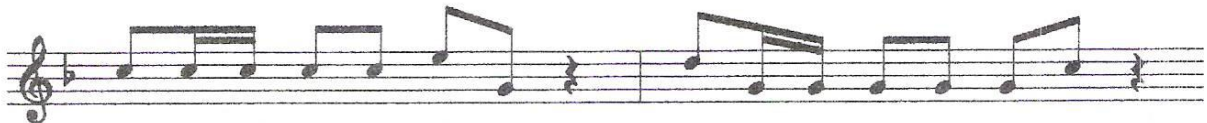
1. Om het e - ven wie ge zijt, maak een slip - per - tje op tijd.
2. Ook een prins uit En - g - land vond het slip' - ren heel ple - zant
3. Zelfs een mach - tig pre - si - dent van dat gro - te con - ti - nent
4. Ho - ge pie - ten, scho - ne schijn, 't zal dus vast geen zon - de zijn.



1. Zelfs een pre - mier slip - per - de wel eens mee. Hoi !
2. op zijn kas - teel slip - per - de hij ook veel.
3. greep naar zijn kruis, slip - per - d' in 't Wit - te Huis.
4. Zeg dus niet nee, slip - per maar met ons mee.



5. Koes - ter je stou - te dro - men, ben je niet in te to - men,



5. dan is 't mooi mee - ge - no - men als je bij ons wilt ko - men.



6. Om het e - ven wie ge zijt, maak een slip - per - tje op tijd.



6. Zeg nooit niet neen, slip - per maar met ons mee. Hoi !

MIGRANTENLIED

naar oude muziek



1. Al ben ik maar een heel een-vou-dig Grieks mi-grant,
 2. Nu moe-ten ik nog vin-den ie-ne goei ma-dam.



1. toch hou-de ik heel ve-le van dit Bel-gen-land.
 2. 't Is daar-om dat ik naar de Zoet Ge-not-te kwam



1. Het le-ven hier bij jul-lie is nog niet zo slecht.
 2. met ve-le kin-ders ko-pen wordt ge wel-ge-steld.



1. Daar-om is mij-ne lief-de voor uw land op-recht.
 2. In Bel-gi-e ver-die-nen ve-le kin-der-geld.



1. Ge vin-de hier nog wer-ke wat bij ons niet was.
 2. Ik daar-om niet be-grij-pen dat die Bel-ze man



1. Of an-ders kunt ge dop-pen of de zie-ken-kas.
 2. al-tijd maar wil-len wer-ken als 't ook an-ders kan.



Want raakt ge uit de wet-ten van dit lan-de-ke goed wijs,



dan leeft ge in een pa-ra-dijs.

SLOT LIED

René Gybels



LEO 1. Mis - ter Ja - cob, ik wil u nog gauw wat vra - gen:
ROZA 2. Lie - ve Le - o, ik zal al - tijd bij je blij - ven.



1. waar - om is mijn Zoet Ge - not niet door - ge - gaan?
2. Ook al lijkt dat mis - schien ab - nor - maal nor - maal.



1. Want ik wil - de toch de men - sen slechts be - ha - gen,
2. Met het huw' - lijk kan men toch de spot niet drij - ven.



1. heb ik dan de he - le zaak ver - keerd ver - staan?
2. Daar - om ga ik met geen an - der aan de haal.



1. 'kHad bij - na mijn lief - ste vrouw - tje zelfs ver - lo - ren,
LEO 2. Als mu - ziek klin - ken je woor - den in mijn o - ren,



1. en mijn Roos - je hoort nor - maal voor - goed bij mij,
2. in mijn dro - men hoor je al - tijd aan mijn zij



1. want wij heb - ben toch el - kan - der trouw ge - zwo - ren.
2. want wij heb - ben toch el - kan - der trouw ge - zwo - ren.



1. Sa - men - le - ven maak - te ons toch al - tijd blij!
2. Sa - men - le - ven maak - te ons toch al - tijd blij!



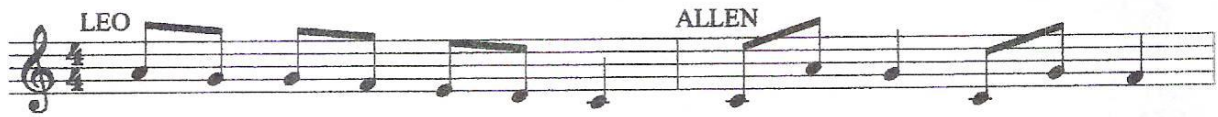
LEO & ROZA

1. Want wij heb - ben toch el - kan - der trouw ge - zwo - ren.
2. Want wij heb - ben toch el - kan - der trouw ge - zwo - ren.



1. Sa - men - le - ven maak - te ons toch al - tijd blij!
2. Sa - men - le - ven maak - te ons toch al - tijd blij!

NA HET GROETEN



1. Aan het eind van ons ver - haal volgt als steeds de mo - raal
2. Uw aan - we - zig - heid al - hier was voor ons al - le - maal



1. Is nor - maal nu ab - nor - maal, ab - nor - maal nor - maal?
2. bron van vreug - de en ple - zier. Dat is echt nor - maal!



1. Ons ver - stand is vast te klein om nog mee te kun - nen zijn!
2. Waart ge van ons spel te - vree, deel het aan je vrien - den mee.



1. Want wij zijn al - le - maal, spe - lers in een zot ver - haal.
2. Drink met ons aan de toog nog een glas als e - pi - loog.



1. Wie nor - maal doet heeft een kwaal of is mar - gi - naal.
2. Vol - gend jaar, dank u zeer, zien wel - kan - der weer.